

Akbaba

Everest'ten sonra:
Kaf dağının fethi!

000002

Sahibi ve Başyazarı:
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Teknik Sekreter:
İlhan SELÇUK
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Ahmet KOÇER
Sayısı: 50 kuruş
Abone şartları:
Yıllığı 25 lira, altı aylığı 12,50 lira, üç aylığı 650 krş.
Yabancı memleketlere: Yıllığı 50 lira, altı aylığı 25 lira, üç aylığı 1250 kuruş.
Adres:
Akbaba Gazetesi
Nuruosmaniye Cad. No: 57
ISTANBUL
Basıldığı yer:
Ercan Matbaası

Telefon
21811

Parasız Roman

★ Aydabir, 1 Ekim perşembe günü çıkacak sayısı ile, okuyucularına, parasız bir roman vermeğe başlıyacaktır

★ Bu romanın adı «Kalb Uyumaz» dır ve Türk okuyucusunun en sevdiği romancı Kerime Nadir tarafından, üzerinde bir yıl, dikkatle, heyecanla çalışılarak yazılmıştır

★ Aydabir, son senelerin bu en güzel romanının ilk formasını, beş renkli, pek zarif bir kapak içinde, Aydabir'in bu sayısı ile beraber hediye edilmeğe başlanacaktır.

★ «Kalb Uyumaz» da en heyecanlı vak'aları, en usta kalemden, dinleyecek, heyecandan heyecana düşerek, nefes nefese okuyacaksınız.

Kalb Uyumaz

Kerime Nadir gibi, Türk basınının paylaşamadığı meşhur bir imzanın en yeni ve en güzel eseridir.

Bizzat muharrir: «Bu eserimle en beğenilecek romanımı verdiğime inanıyorum» diyor!

Bütün Güzeller

En yeni, en orijinal fotoğrafları ile Aydabir'in bu sayısını süslüyor!

100 gram ekmekte 270 kalori vardır. Halbuki 10 adet yani 100 gr. ARI BİSKÜİSİNDE 470 kalori olduğunu unutmayınız.

ARI
BİSKÜİLERİ

NAKLİYAT
SİGORTALARI
EMİRLERİNİZİ
BEKLERLERKEN,

"Acaba mallarım salimen, yerlerine varacaklarmı,, diye üzülüp, kendinizi, CANLI BİR İSTİFHAM haline sokmayın

ANKARA
SİGORTA

Emniyet ve istikbalinizin kalesidir

Merkezi : Büyük Postahane karşısında.

Telefon : Müdür: 29603
Santral: 24815
Telgraf: ANTAS
İSTANBUL

Akbaba

Sayı : 80 — Cilt : 4 — 24 EYLÛL 1953 ★ Perşembe günleri çıkar, Siyasî Mizah gazetesi ★ Sahibi : Yusuf Ziya ORTAÇ

FUAT KÖPRÜLÜ, HÜRRİYET GAZETESİ SAHİBİ SEDAT SİMAVİYİ DÂVA ETTİ :

B 146
MİLLİ KÜTÜPHANE

Köprülü — Hürriyeti seçtim!..

Çapanoğlu

Nasrattin Hoca, alaca karanlıkta, pencereden çığlığı basmış :

— Bir hırsız yakaladım!.

Sokaktan geçenler cevap vermişler :

— Getir...

— Gelmiyoooor!..

— Bırak...

— Bırakmıyoooor!..

Ne dersiniz: Biraz bizim buğday ticaretimize benzemiyor mu?.. Maşallah, anbarlar tıklım tıklım, meydanlar tınaz tınaz.. Dış pazarda dördüncü geliyormuşuz...

Buraya kadar, sevinilecek, övünülecek şey... Ama, bundan sonrası?..

Köylü dayıdan otuz kuruşa alıyoruz. İstersen alma... Yeni 14 Mayıs'a ne kaldı ki?!

Gel gelelim, hariçte buğdayın baremi 20 kuruş!.. Aradaki on kuruşu kime ödeteceğiz?

Ye, yenmiyor!.. Sat, satılmıyor!..

Biliyorum: Bu satılmıyor lâfını duyunca, iktidar babanın babaları tutacak: «Kim demiş satılmıyor? Kapışılıyor, kapışılıyor!» diye bir mitinğ nutku daha çekecektir.

Biliyor musunuz? Bu da doğru... Doğru ama, yüz liralık elektrik süpürgesini iki yüz liraya, altmış kuruşluk cam kırığı küpeyi altmış liraya yur da sokmak şartiyle!

Hani, evvel zaman içinde, buğday Hacca gidiyormuş. Arpaya:

— Aman kardeşim, demiş, ben dönünceye kadar yokluluğumu belli etme...

Arpa sormuş :

—Baklava da yapmak isterlerse olayım mı?..

Buğday:

— Yooook, demiş, o kadar ince işe karışma. Ekmek ol, kâfi!..

Evet, buğday vaktiyle böyle nasihat etmiş ama, şimdi kendisi - değil ekmek olmak, hattâ baklava olmakla da kalmıyor - yüzük oluyor, âvize oluyor, radyo oluyor, çamaşır makinesi oluyor, hattâ, siyasî, iktisadî, içtimaî ne kadar iş varsa hepsine karışıyor!.

Ne o?.. Cevap mı vereceksiniz baylar?.. Biliyorum ben o edebiyatı :

— «Yüz yılların ihmaline uğrayan köye, bırakınız, biraz para girsin. Bırakınız biraz refah girsin!. Bu 10 kuruş, onun satın alma kudretini artıracaktır!..»

Satın alma kudreti!.. Yani, dün on liraya aldığı pabuçu bu gün yirmi liraha, dün yirmi liraya aldığı poturu bu gün kırk liraya, dün yüz gramını yüz kuruşa aldığı kahveyi bu gün yüz yetmiş kuruşa almak kudreti... Öyle mi?

Fazla karıştırmıyalım... Buğday, çapanoğlu oldu!

AKBABA

Üçüncü Cildimiz

Akbaba'nın 3 ncü cildi geçen 78 inci sayısıyla tamam oldu. Cilt kapaklarımızın fiyatı 3 liradır. Ciltli koleksiyonlarımız 15 liradır.

000004

TÜNELDE TALEBEYE 2. MEVKİ BİLET ÜÇ KURUŞ 75 SANTİM :

Talebe — Ver 25 santim geri!..

KARAGÖZ

Yazan : AKBABACİ

YİRMİ SEKİZİNCİ FASIL

Kapriç — Ay siz, Karagözle Hacivat mısınız? (**Karagözle Hacivat, evet, yerine başlarını sallarlar.**) Peki, bana, niye böyle yaptınız? (**Karagözle Hacivat önlerine bakarak susarlar.**)

Ratip Tahir — Ben anlatayım: Bunlar, mebus olmak istemiyorlar!.

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Halk Partisine girmek için Ankaraya gelmişler!

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Ama, yol paraları, otel paraları yokmuş.

Kapriç — Yah!

Ratip Tahir — Parti ileri gelenlerini görmüşler; Nihat Erimi filân...

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Partiden, kendilerini bir kaç gün Ankarada misafir etmesini istemişler...

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Cevat Dursunoğlu bunları atlatmış!

Kapriç — Yah!

Ratip Tahir — Ellerine bir kâğıt tutuşturup sana göndermiş.

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Onlar da, sana Karpiç Baba denildiği için burasını tekke zannetiler.

Kapriç — Yah!

Ratip Tahir — Türkler, baba sözünü büyükleri için kullanırlar.

Kapriç — Guuzel!

Ratip Tahir — Sen de Karpiç Babasın ya... Büyük sayılırsın. Onlar da bunun için sana saygı gösterdiler!.

Kapriç — Yah! Demek siz şimdi benim misafir.

Ratip Tahir — Hayır, onları ben dâvet ettim, bu gece benim misafirim.

Kapriç — Olmaz, benim misafir! (**Garsonu çağırır**) Bize biraz içecek şey! (**Karagözle Hacivata:**) Rakı? Votka?

Karagöz — Her ikisine de eyvallah ama, rakı olsa daha iyi!

Kapriç — Peki, rakı!. (**Garsona Rusça bir şeyler söyler. Garson gider.**)

Karagöz — Ulan Hacivat, Sonu iyi geldi galiba! Allah vere de keyfimiz bozulmasa!.

Karpiç — Siz şimdi, ne iş yapıyor?

Karagöz — Biz mi? Hiç bir şey!. Boş gezenin, boş kalfası!

Kapriç — Olmaz, size bir iş ister-

Toz bombası icat edildi. (Gazeteler)

— Neden biz de toz bombası icat ettiğimizi ifşa etmiyoruz!..

000005

Karagöz — İster ama, yok!

Kapriç — Ne demek yok, Karagözle Hacivat işsiz kalsın olur?

Karagöz — İş yok ki yapalım!

Karpiç — İş var! Çalışmak isteyince iş var!.

Karagöz — Öyle ama ,bizim elimizden her iş gelmez. Bizim yapacağımız iş olmalı!

Kapriç — Sizin yapacağınız iş var!.

Karagöz — Varsa yapalım! Bu iş nerede?

Kapriç — Burada!

Karagöz — Burada mı? Burada yiyip içmekten başka ne iş var yahu? Bizim elimizden garsonluk gelmez. Ben biraz ahçılık tan anlarım ama, o da pek matah değildir.

Kapriç — Yok öyle iş- Çok paralı, güzel iş!

Karaköz — Çok paralı mı? Kaç para, meselâ?

Kapriç — Meselâ, her gece, yarım saat çalışmak, yüzer kâğıt!

Karagöz — Heyyyyy! Her gece yüzer kâğıt mı? Şaka mı ediyorsun?

Kapriç — Bende şaka yok, her ikinize yüzer kâğıt!

Karagöz — Aman, bu iş neredeyse, söyle, kaçırmıyalım!

Kapriç — Bu iş sizin, kaçmaz!

Karagöz — Bu iş bizde mi? Sen ne diyorsun Babafendi?. Biz de iş nerede, açlıktan nefesimiz kokuyor. Ne iş yapacağız, çabuk söyle!.

Kapriç — Kendi işinizi!

Karagöz — Anlatamadık mı, işsiziz yahu! Kendi işiniz dediğin ne?

Kapriç — İşte, kendiniz, başka iş istemez!

Karagöz — **(Ratip Tahire)** Erenlere derdimizi anlatamadık! Bir acaip konuşuyor? İşsiziz, Babafendi! Bizde iş de yok, para da yok, işe yarar bir tarafımız da yok!.

Kapriç — Var!

Karagöz — Ne var?

Kapriç — Karagözle Hacivat var!.

Karagöz — Hoppala, çattık be! Biz varız ama, yapacağımız iş yok—

Kapriç — Ben size iş buluyorum, para da buluyorum: Her gece burada bir varyete numarası, Karagözle Hacivat yapın, Size en az yüzer kâğıt! Daha fazlasını düşünürüz!

Karagöz — Orası iyi ama, varyete numarası dediğin ne?

Kapriç — Karagözle Hacivat!

Karagöz — Allah aşkına ressam efendi, şuna bildiği dille anlat! Bu Karpiç Baba, Türkistanlı mıdır?

Ratip Tahir — İyi anladın, o taraflıdır.

Karagöz — Bu Türkistanlılar dil bilmezler. Türkçeyi hem çok çetrefil konuşurlar, hem de, pek kıt anlarlar. Onun için derdimizi anlatamıyoruz. Sen sor, bizden ne işi istiyor!

Kapriç — Ben çok iyi anlıyorum, size çok iyi anlatacağım: Her akşam buraya bir perde konacak, arkadan projeksiyon vereceğiz. Sizin sliüetleriniz görünecek... Onlar diyaloğ yapacak, Komik, spirtüel diyaloğ!

Lokanta musikisi

Antalya mebusu Burhaneddin Onat, musiki meraklısıdır. Bir akşam, Taksim gazinosunda, garsonla kemancı kıza haber yolladı :

— Paganini'den bir parça lûtfederler mi?..

Biraz sonra, Burhaneddin Onat'ın yanındaki masada oturan Saffet Gürol'a yaklaşan orkestra şefi sordu:

— Paganini'yi siz mi istediniz?..

Yarım saattir yemek bekliyen Gürol telâşla homurdandı:

— Hayır efendim, hayır... Ben kuzu dolması istedim!..

★

MERHAMET!

Atatürk'ün eski silâh arkadaşlarından Cevat Abbas ölmüştü. Yaver bu acı haberi, o zamanki Cumhur Başkanına en münasip dakikada, en yumuşak kelimelerle arzetti:

— Zat-ı devletinize, üzülece bir haber vermeğe mecburum paşam... Allah size ömür versin, Cevat Abbas vefat etti!

İsmat Paşa, kupkuru gözlerle bakarak kupkuru bir sesle sordu :

— Ay, o hâlâ yaşıyor muydu?!..

Kulak misafiri

Rus hariciyecilerinin durumu:

— Sizi Moskovadan geri çağırdılar!..

Karagöz — Bir kelime anladımsa Arap olayım!

Ratip Tahir — Canım Karagöz Çelebi, anlamadın mı? Her akşam burada Karagöz oynatacaksınız, yüzer lira vereceğim, diyor.

Kapriç — Tamam!

Karagöz — Ha, demek Karagöz oynatacağız!

Kapriç — Tamam, iş bu!

Karagöz — Öyleyse boşuna sevindik. Biz Karagöz oynatmasını bilmeyiz!

Kapriç — Nasıl? Siz hem Karagözsünüz, hem de bilmezsiniz? Siz Karagöz değil, yalan öyleyse!

Karagöz — Yok, Karagöz olmasına Karagözüz ama, Karagöz olmak başka, Karagöz oynatmak başka!. Evvelâ bunun için takım taklavat ister. O, bizde yok. Sonra Karagözcülük bir hünerdir; biz o hünerden çakmayız!

Kapriç — Anlamıyorum? Bir artist rolünü oynamasını bilmez? Bunu hiç anlamıyorum?

Karagöz — Anlatayım: Bir defa Karagözün değnekleri vardır. Onları tutmasını, kullanmasını bilmeli! Sonra, taklit yapmasını bilmeli. Sonra oyunları ezberlemeli. Şarkılarını söylemeli. Cinaslar, tekerlemeler yapmalı. Bunlar ayrı bir sanat!

Ratip Tahir — Durun bu işi ben halledeyim: Siz öyleyse perde kurup Karagöz oynatmazsınız?

Karagöz — Ne yaparız?

Ratip Tahir — Sadece ortaya çıkıp konuşursunuz.

Karagöz — Onu yaparız ama... Böyle Karagöz olur mu?

Ratip Tahir — Olur. Açık havada, canlı Karagöz!. Bir kaç kişi de bulur, istediğiniz kıyafete sokar, sahneye çıkartıp seninle konuştururuz. Kostümlerini Küçük Tiyatroda buluruz. Makiyajlarını da ben yaparım. Kapriç Baba da: **(Canlı Karagöz)** diye ilân eder, olur biter!

Kapriç — Bravo! bu çok güzel buluş.

Karagöz — Peki ama, ne konuşacağız?

Ratip Tahir — Aranızda konuştuğunuz gibi konuşursunuz. Lâf sırası gelince öbürleri de konuşmalarınıza katılır. Müzik işini lokantanın orkestrası yapar. Başka mesele kaldı mı?

Karagöz — Konuşurken zülfü yâre dokunur da başımıza bir belâ gelirse?

Ratip Tahir — Gelmez, şimdi Demokrasi var.

Karagöz — Ulan Hacivat, mademki demokrasi var. Bir biçimi ne getirip, seni bir âlâ pataklarım! Yarın akşam hazır ol!

Hacivat — Aferina sana Karagözüm, nankörlük dediğin de böyle olmalı!. Ben seni adam etmeğe çalışayım, elimden gelen bütün iyilikleri yapayım, senin aklın, fikrin bana fenalık etmekte!.

Karagöz — Ne iyilik ettin ulan? Yaptığın iş, beni mebusluk sevdasına düşürüp, sürüm sürüm süründürmek değil mi? Karıdan yedirdiğin dayak da caba! **(Garson, elindeki tepsinin içinde bir sepet dolusu meyve ve çeşitli mezelerle gelir.)**

Hacivat — Buna ne buyrulur?.

Karagöz — Amma da mükrim adam be!. Neredeyse bütün lokantayı getirecekmiş! Hacivat, bu gece yiyip içip, safamıza bakalım. Yarın gece herkesin karşısında seninle kozumuzu paylaşırız... **(Kadehlere içki konur. Karagöz kadehini kaldırarak)** Haydi, Babafendinin şerefine!

— Yirmi sekizinci faslın sonu—

AKBABACI

000006

Büyük Sözler

Büyük kumandanlardan biri: «Harb için üç şey lâzımdır: Para, gene para, daima para!...» demiş.

Fakat bir kadını memnun etmek için, «para» bir fazlasile lâzımdır.

★

Âdemle Havva Cennetten atıldıkları zaman en fazla müteessir olan Havva idi.

Çünkü, dışarı çıktığı zaman giymek için bir ipekli esvabı bile yoktu.

★

Erkekler havagazı musluklarına benzer. Yanmayınca ziya vermezler.

★

Çirkin bir kadının namusu üstüne yeminine her zaman, güzel bir kadının arada bir inanılabilir!

★

İhtiyarlar için, aşk, kar üstündeki güneşe benzer: Isıtmaktan ziyade göz kamaştırır.

★

Fenerle adam arıyan (Diyojen) bugün sağ olsaydı zamana uyüp (projektör) kullanırdı.

★

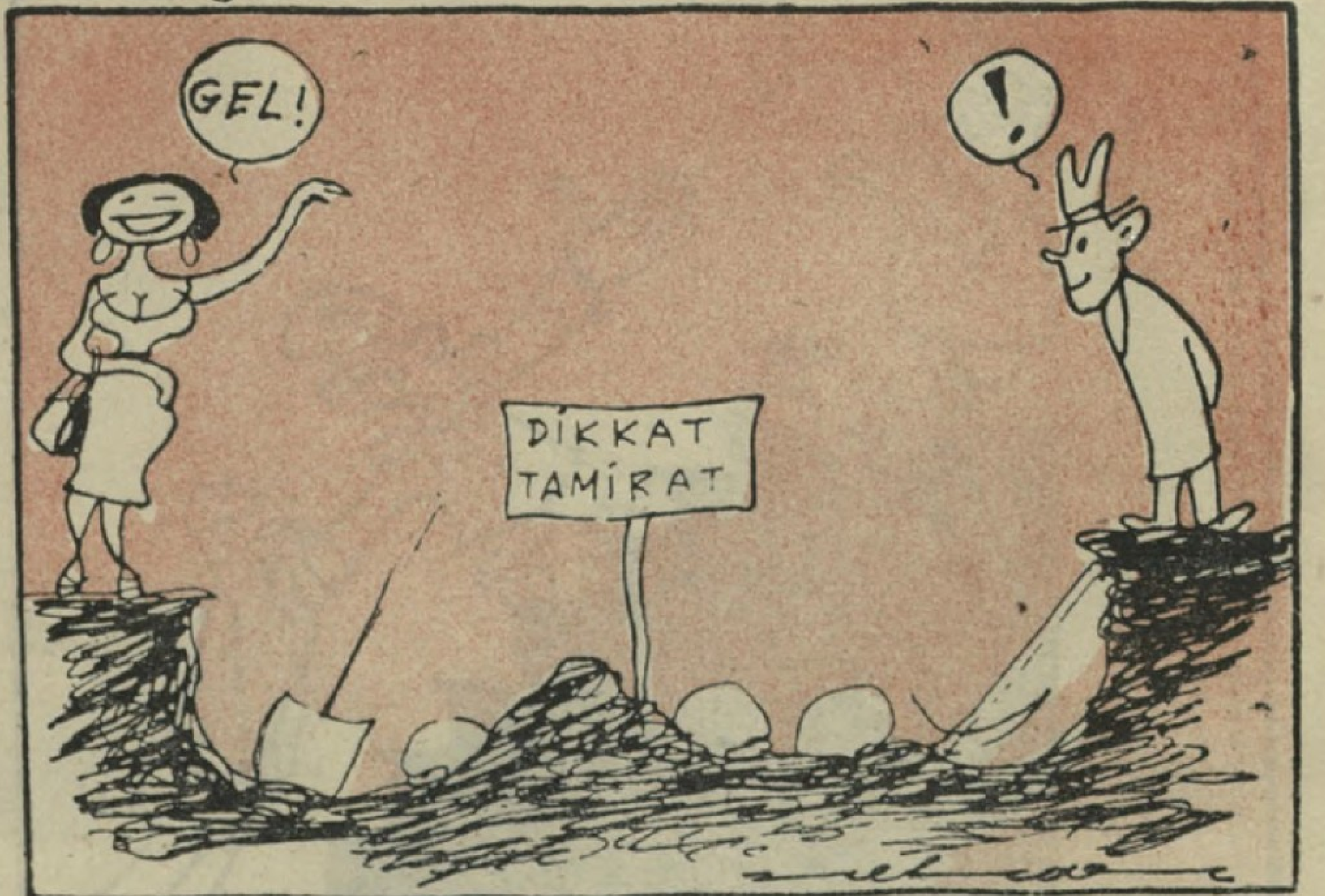
Mezar taşlarına inanacak olursak, dünyaya hiç fena adam gelmemiş! Bereket versin ki elimizde tarih var.

UKALÂ

— Nişanlın neci?..
— Bilmem ki... Her gün bir yalan söylüyor!..
— Haaa... Öylese politikacı!..

ESKİ BİR ŞARKININ YENİ MEDLÛLÜ :

«Arabası dört teker
Beyoğluna kum döker
Beyoğlunun kızları
Işmar eder göz süzer»

000007

HESAP Kavgası

Ey meşhur maliyecilerimiz!.. Ey ünlü iktisat doktorlarımız!... Ey üniversiteler ziyneti, kürsüler pirâyesi ulemay-ı kiram!.. Nerdesiniz?.. Yakup Kadri,nin meşhur «İstimdad» ında:

— Âsâsız, abâsız kaldım!.. diye haykıran perişan sesiyle yalvarıyoruz: — Hesapsız, kitapsız kaldık!...

Çocukluğumuzdan kalma bir tekerleme vardır: «Arapça değil mi? Uydur uydur söyle!» derler. Galiba hesap da, daha doğrusu bizim hesaplarımızda buna döndü. Korkarım, Arapçadan haberi olmayan Cumhuriyet çocukları, bundan sonra :

— Hesap değil mi? Uydur uydur söyle! Diyecekler...

Eski medrese çömezlerinin cahaletini ispat için anlatılan hoş bir fıkra vardır :

Mollayı imtihan ediyorlarmış. Mümeyyiz sormuş :

— Söyle bakayım hafız: «Vedduhâ» nın «Vâv» ı ne «Vâv» ıdır?..

— Vâv-ı âtıfa...

— Aferin.. Aferin!.. Berhudar ol...

Mümeyyizin bu yanlış cevap karşısında ki takdirlerine şaşan öbür mümeyyiz, hayretle sormuş :

— Aman hazret, ne söylüyorsun?.. «Vâv-ı âtıfa» dedi, buna aferin olur mu?..

İhtiyar mümeyyiz, ak sakalını sıvazlıyarak :

— Elbet olur, demiş, ben otuz sene evvel, yine bu medresede, yine bu suali onun babasına sormuştum da bana : «Vedduhâ'da vav yoktur» cevabını vermişti!..

Haaa, bizim ticaret rakamlarımız, hazine hesaplarımız, altın sayılarımız da «Vedduhâ»nın vavına döndü : D. P. iktidarı «vâv-ı âtıfa» diyor, C. H. P. muhalefeti «Vedduhâda vav yoktur» diye inat ediyor!

Ey meşhur maliyecilerimiz!.. Ey ünlü iktisat doktorlarımız!.. Ey Üniversiteler ziyneti, kürsüler pirâyesi ulemay-ı kiram!.. Nerdesiniz?.. Yakup Kadri'nin meşhur «İstimdad»ında :

— Asâsız, abâsız kaldım!

Diye haykıran perişanın sesiyle yalvarıyoruz :

— Hesapsız, kitapsız kaldık!

İki cümle yazmak, bir çift söz söylemek olsun hatırnızdan geçmiyor mu?.. Nedir, ne oluyoruz, açığımız mı var, kaçığımız mı var, sayenizde anlayalım!..

Yoksa, bu işi de tetkik, tahkik ettirmek ve «hazine-i evrak» a yeni bir rapor daha istif etmek üzede Avrupadan, Amerikadan yine bir mütahassıs mı çağıralım?..

— Söyle bakayım hafız!

— Acep ne ki?!..

— Ne bileyim paşam, hesap bu!

Ah efendim, doğrusunu isterseniz, bu eski bir derttir. O kadar ki, mübarek ecdadımız «Evdeki hesap çarşıya uymaz» diye bir tekerleme bile uydurmuşlar...

Entarilik basmadan Opera binasına kadar, ben, hiç bir hesabımızın tam çıktığını bilmiyorum!.

Rahmetli Rıza Nur anlatmıştı : Lozan konfiransında, bir gün, baş mürahhas İsmet Paşa, Hasan beye rica eder :

— Bizim Düyunû Umumiye borcumuz ne kadardır, iyice tetkik edip bana kat'î bir rakam getiriniz...

Hasan bey, bir saat kadar kaybolduktan sonra gelir ve İsmet Paşaya bir pusula verir.

Baş mürahhas, bir elindeki kâğıda bakar, bir cebinden çıkardığı kâğıda... Yavaş yavaş kaşları çatılır, yüz çizgileri sertleşir, dikenli bir sesle :

— Canım, bu ne rezalet?,.. Diye bağırır. Geçen hafta yine istemiştim, verdiniz... İkisinin arasında, beş, on, yüz değil, milyonlarca lira fark var!.. Hangisi doğru bunun?..

Hasan bey, İsmet Paşanınki kadar öfkeli bir sesle cevap verir :

— Ne bileyim ben Paşam?.. Hesap bu, o zaman öyle çıktı, bugün böyle çıkıyor!..

Dedim ya, Arapça gibi bir şey: Uydur uydur söyle!..

Hani, yaz günü kokmaya başlayan Bektaşiye :

— Erenler niçin yıkanmıyorsun?

Deyince :

— Yook, demiş, Cenabı Hak insanları topraktan yaratmıştır. Su ile oynamağa gelmez, dağılıverir!..

— Hesap işi de böyle sanırım: Bakınız rakamlarla oynamaktan sevgili profesör Salih Murat iki defa Bakırköyü boylamıştı!

Ama, korkarım, partilerin bu hesap kavgasından yakında hepimiz o yolu tutacağız!...

O zaman, memlekette — sanki hane buhranı yetmiyormuş gibi — haydi bir de timarhane buhranı!..

Bu kadarı, zannederim Fahrettin Kerim üstadın bile işine gelmez!.

Çimdik

KITLIK BAŞLARMIŞ!

— Kabul etmem bay reis, dâvacının cebinden cüzdanı aşıran ben değilim .

— Budur bay reis, gözümle gördüm. Zaten maznunların söz lerine kulak asarsak dünyada suçlu kalmaz.

— Ne zannettin ya, bütün dâvacıları nsözüne de kulak assalar dünyada namuslu adam kıtlığına kıran girerdi.

TAŞI GEDİĞİNE ..

Doğan Nadi, bir Amerikalı ahpabiyle oturuyordu. Amerikalı şen bir adamdı:

— Siz Türkler, dedi, yapacak iş bulamazsanız ecdadınızı Peygambere kadar uzatmağa bakarsınız.

Doğan taşı gediğine koydu:

— Bazı Amerikalılar da, dedi, iyi bir iş yapmak istedikleri zaman, babalarının kim olduğunu araştırmağa kalkarlar...

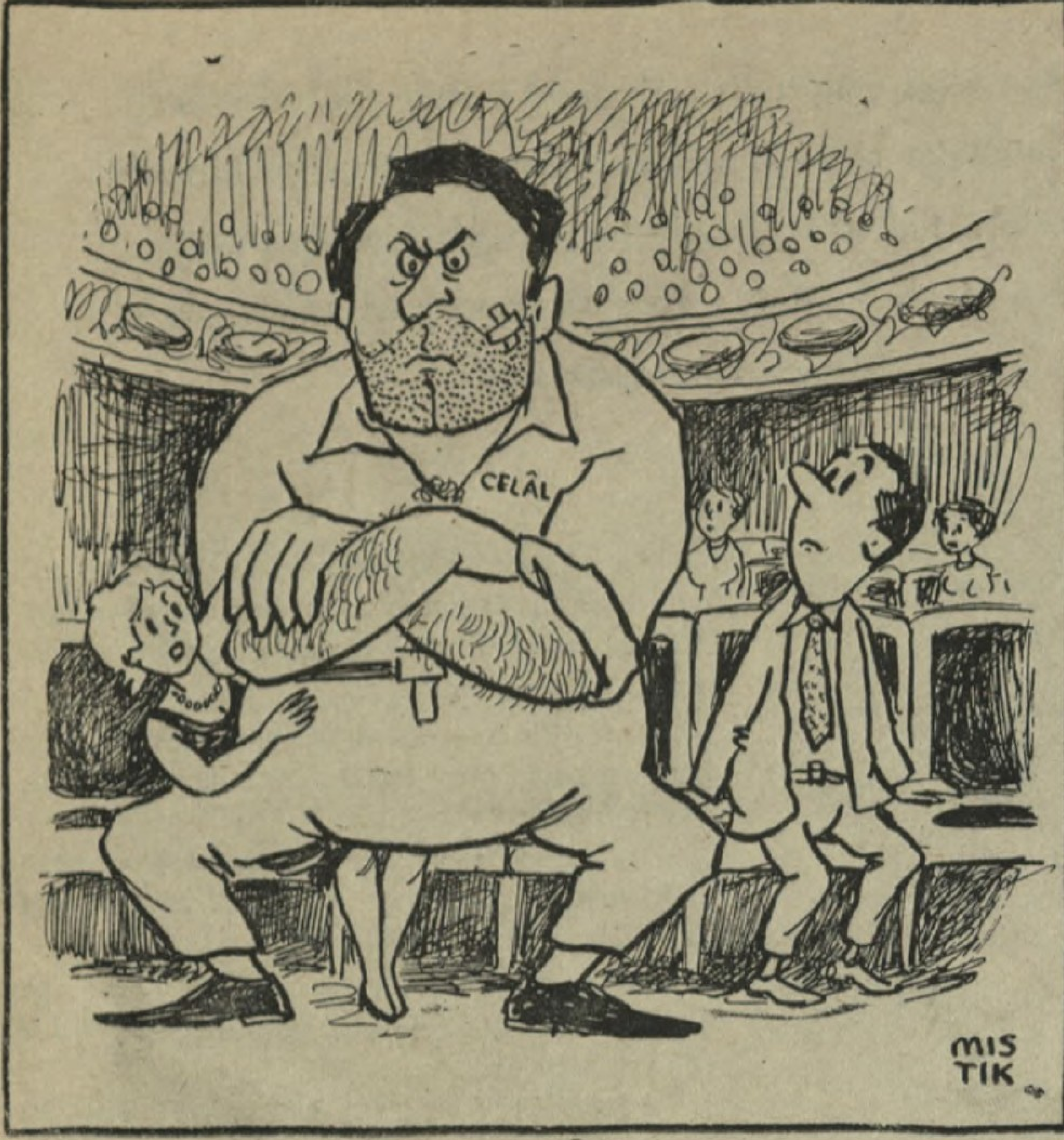
Gelecek sayımızda :

ÖKÜZ

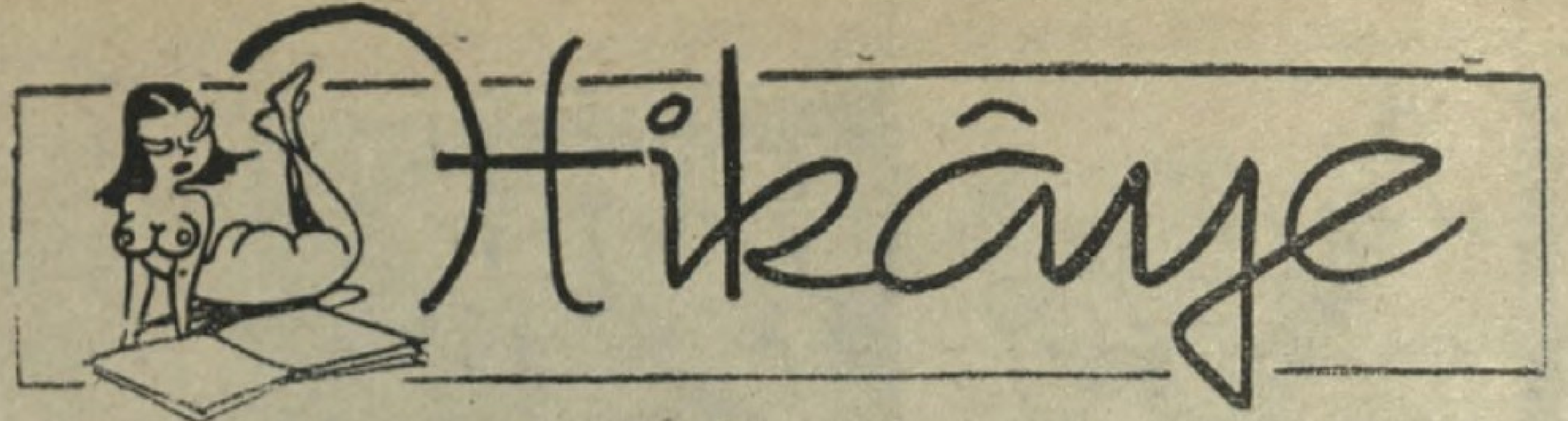
Yazan :
ÇİMDİK :

000008

— Kocacığım, şu adama bir şey söyle... Hiç cesaretin yok mu senin?..

Pilav

Macit, birdenbire içinde bir huzursuzluk, pişmanlığa benzer bir his duydu. Öyle ya, Cahide'yle evleneli işte on sene olmuştu. Bu müddet zarfında karısını mes'ut edebilmiş miydi? Hattâ, Cahide'nin onu tamamen tatmin edip edemediği de sorulabilirdi.

Halbuki, ikisi de, ne ümitlerle evlenmişlerdi... O zamanlar, çok gençtiler. Yani şimdikine nazaran çok gençtiler... Şimdi ikisi de kırkını aşmışlardı. Gençtiler ama, pek tecrübesiz sayılmazlardı. Macit, uçarı çapkının daniskasıydı. Suadiye semtinin altını üstüne getirmişti. Civarda bir güzel kız olsun da o tanımasın... İmkânı var mıydı bunun? Zaten Cahide'yi de yine böyle bir münasebet yüzünden tanımıştı ya... Cahideler, o yaz yeni taşınmışlardı Suadiye'ye... Yazlığa gelmişlerdi... Macit onu, hemen ilk gece, gazinoda gördüğü andan itibaren sevdiğini anladı. Tuhaf geliyordu bu heyecan kendisine. Çünkü kızlarla düşüp kalkmağa alışıktı ve bu arkadaşlık, çapkınlık havası içinde, sevmenin ne olduğunu bilmiyordu doğrusu. Belki sevmemişti de çok beğenmiş, hoşlanmıştı... Kimbilir?

Tanışmak, tabii mesele teşkil etmedi. Yalnız Cahide, biraz ağırdan alıyordu. Haklıydı da; zira güzel kızdı doğrusu. Macit,

Yeni Vecizeler

Âşıklar gider çocuklar kalır!

★

Komşunun geçkin kadını komşuya genç kız görünür.

★

Kızını sev de, babasını sorma!

★

Hiyanet kantarla, sadakat miskalle.

★

Bir busenin kırk yıl hatırı var mış.

★

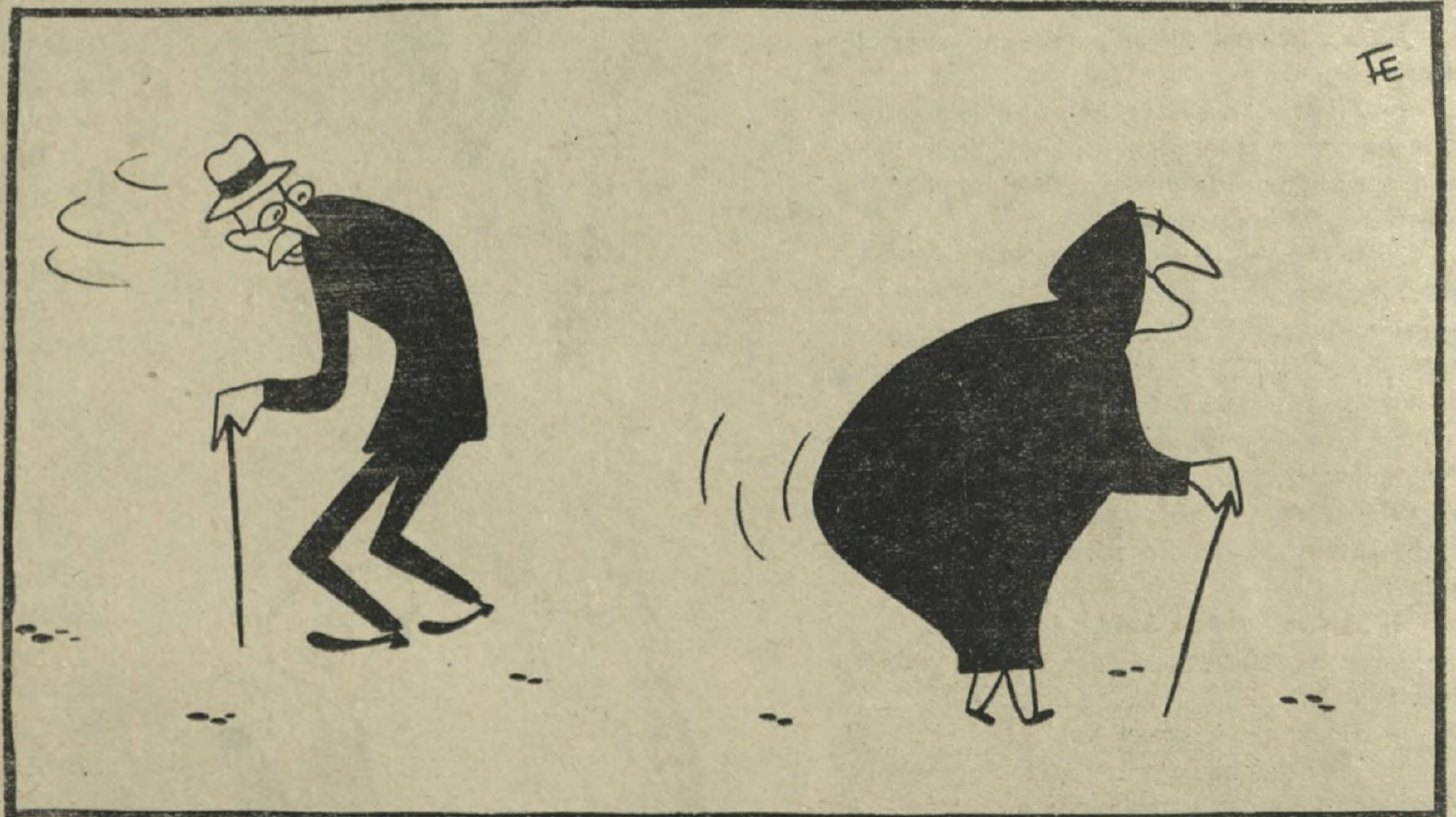
Kalbini açacağına keseni aç!.

★

Ne gelin hanımın yüzü, ne kay nananın sözü!

★

Âşıktan para çekmek helâldır.

YAZISIZ!..

Zamane

Şimdi bizim mekteplerde de çocukların zekâlarını ölçen ve test dedikleri bir takım sorular soruluyor ya... İşte onlardan biri: Küçük Yeşim'i mektebe götürdüler. Mütehassıs çocuğun zekâsını ölçmek için sormağa başladı:

— Sen kız mısın, oğlan mısın?

— Oğlanım.

— Ya... büyüyünce ne olacaksın?

— Baba olacağım...

Annesi müdahale etmek lüzumunu duydu:

— Yavrum, daha akıllıca cevaplar versene ya?

Yeşim kızdı:

— Ama anne, bana böyle sersemce şeyler sorarlarsa ne yapayım? Beni zeki bulsunlar diye ben de sersemce cevaplar veriyorum işte...

Ceza

Rasim, Cenani, Akşam gazetesi okur. Günün birinde bu gazete, onun öldüğünü yazdı. Bunun üzerine Rasim Cenani, gazeteye şöyle bir mektup yolladı :

«Ötedenberi okuduğum gazetenizde öldüğüme dair bir haber gördüm. daima doğru haber verdiğinizi bilen bir okuyucunuz olduğum için, öldüğümü öğrenmek beni müteessir etmiştir. Şu halde, artık gazete okumağa da hacet kalmadığına göre, abonemi kesmenizi rica ederim.»

SESTEN HIZLI

Süheylâ ile Nermin, ilk defa uçağa biniyorlardı ama, doğrusu bu hususta kulaktan dolma bilgileri vardı: hayli gazete makalesi okumuşlardı. Süheylâ, pilotu yakaladı:

— Aman, diye rica etti, bizi sesten hızlı uçurmayın, biraz lâf edeceğiz...

HAKLI

Şaşıydı. Yolda biriyle çarpıştı, Hiddetle bağırdı:

— Kör müsün? Gittiğin yere bak...

Öteki sakin sakin cevap verdi:

— Allah Allah, sen de baktığın tarafa git yahu!...

kendisinden evvel, onun Mehmet ve Hayri'le asfaltta gezip tozduğunu öğrenmişti. Kimden diye sormayın, o, böyle şeyleri hususî istihbaratı vasıtasiyle muhakkak öğrenirdi... Nihayet, gergin birkaç buluşmadan sonra, oğlan, birdenbire kıza evlen me teklifi yaptı. Öbürü de sanki bunu bekliyor ve istiyormuş gibi, kabul ediverdi.

— Tabii babama haber vermek lâzım... diyordu Cahide. Sizinkiler gelip beni resmen istemeli. Yoksa vallahi evlenemeyiz. Biz eski usul aileyizdir.

Macit, eskiliğin bu derecesine şaşmış kalmıştı doğrusu!... Ve evlendiler.

İşte, şimdi aradan on sene, on hâdise dolu uzun sene geçmişti. Çocukları olmadığı için, oyalanmaları biraz güçtü. Ama olsun... Arada, her evliliğin tuzu biberi dırıltılara rağmen, işte hâlâ beraberdiler. Macit bunu hayra yoruyordu. Ya bilseydi Cahide onun ettiklerini? Ama nereden bilecekti... Ya o da kocasını aldattıysa? Yok, işte Macit buna kat'iyyen ihtimâl vermezdi. Çünkü Cahide'nin ruhunu avucunun içi gibi bilirdi. Onda, sarsılmak bilmez bir sadakat hissi vardı. İşte şimdiki huzursuzluğunun sebebi de buydu zaten.

— Cahide...

Ses yok.

— Cahide, şekerim...

— Söyle canım.

— Bu akşam yine heyheylerim üstümde. Seninle biraz dertleşsek mi?

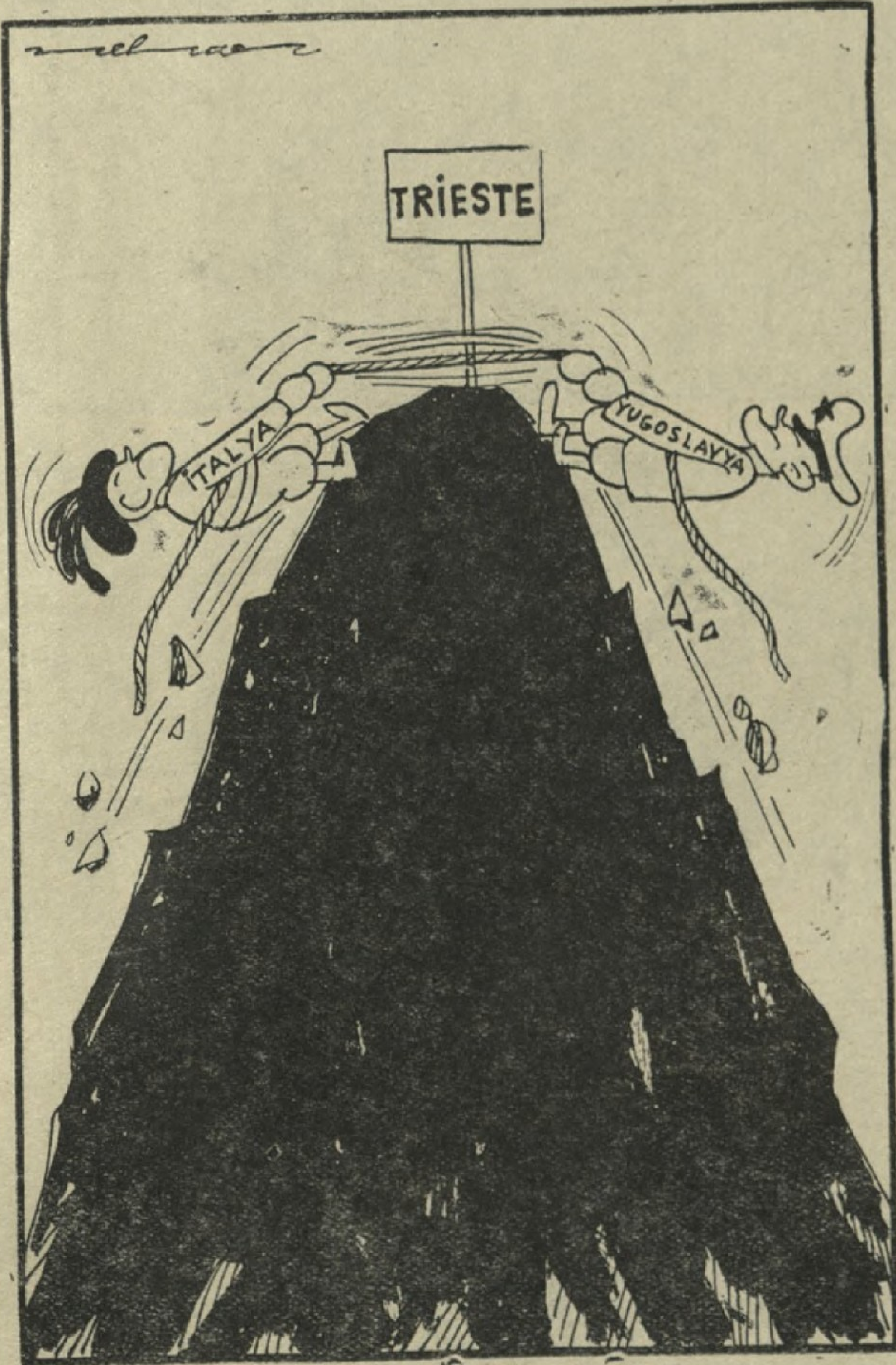
— A, olur iki gözüm. Dur geleyim...

Ve geldi. Macit, uzun uzun onun yüzüne baktıktan sonra:

— Korkusuz kaptan Kurt Carlsen'in batan gemisinde büyük bir servet saklıymış...

— Tevekkeli adam gemisini terketmiyordu!..

DİKKAT EDİN DOSTLAR :

— Trieste benim!..

— Hayır, benim!..

— Bak aklıma ne geldi... dedi. Seninle bir sözleşme yapalım. Şimdiye kadar ne olduysa oldu. Ama mademki bundan sonra da yine beraber yaşıyacağız, birbirimize tam bir güvenimiz olmalı.

— Yok mu yoksa Macit?

Macit güldü:

— Var. Var ama, benim sana güvencim var. Bakalım kendime var mı? Nene lâzım. Sen benim dediiğmi dinle. Birer kutu alalım. Üstüne ismimizi yazalım. Birbirimize her yalan söyledikçe, birbirimizi her aldattıkça bu kutuya birer pirinç atalım. Ha? Ne dersin?

Cahide şakark bir kahkahayla güldü:

— A, olur elbet. Hem ne eğlenceli oyun... Bakalım sonunda kimin kutusu bomboş çıkacak...

— Herhalde ikimizinki de boş çıkar.

— Tabii boş çıkar...

Ve mutfağın bir köşesine birer kapalı kutu koydular. Yalnız kutuların üzerinde birer pirinç tanesinin rahatça atılabileceği kadar delik vardı. Her taraftan lehimliydi.

Aradan tam onbeş sene geçti. Bir akşam, eve hafif çakır keyif dönen Macit, birdenbire kutuları hatırladı:

— Aman Cahide, dedi, pek merak ettim. Şu kutuları açalım, bakalım içinden ne çıkacak...

Cahide gitti, Macidin kutusunu getirdi. Kocası, şakaklarında kırarmış saçlarla kutunun üzerine eğildi. Zorladı, kırdı, açtı: içinden beş tane pirinç çıktı...

Bu manzara zavallı adamı o kadar müteessir etti ki...

— Ah Cahide, dedi, ne kadar üzüldüm bilemezsin. Kutudan hiç bir şey çıkmıyacağını sanıyordum. Aradan ne kadar zaman geçti. Demek unutmuşum. Demek sana beş kere yalan söy lemiş, seni beş kere aldatmışım o karardan sonra... Beni affedecek misin acaba?

Sonra durdu:

— Haydi getir, seninkini de açalım...

Cahide duraladı.

— Ben onu dün akşam açtım..

— Ya? Nerden aklına geldi?

— Evde pirinç kalmamıştı. hani dün akşam pilâv vardı ya sofarda? İşte benim kutudaki pirinçlerle pişirmiştim o pilâvı...

HİKÂYECİ

000010

5-6-953

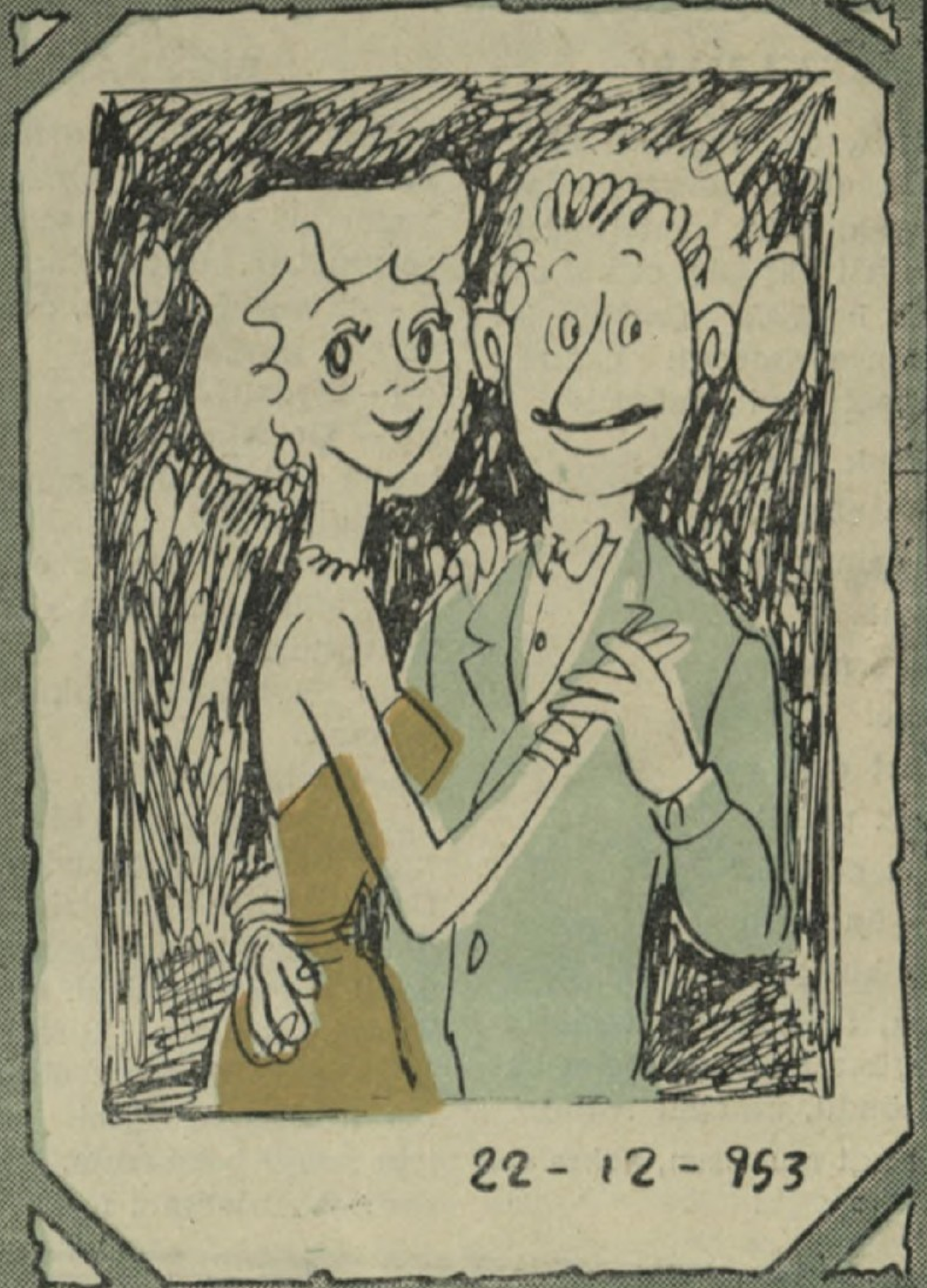

20-6-953

7-7-953

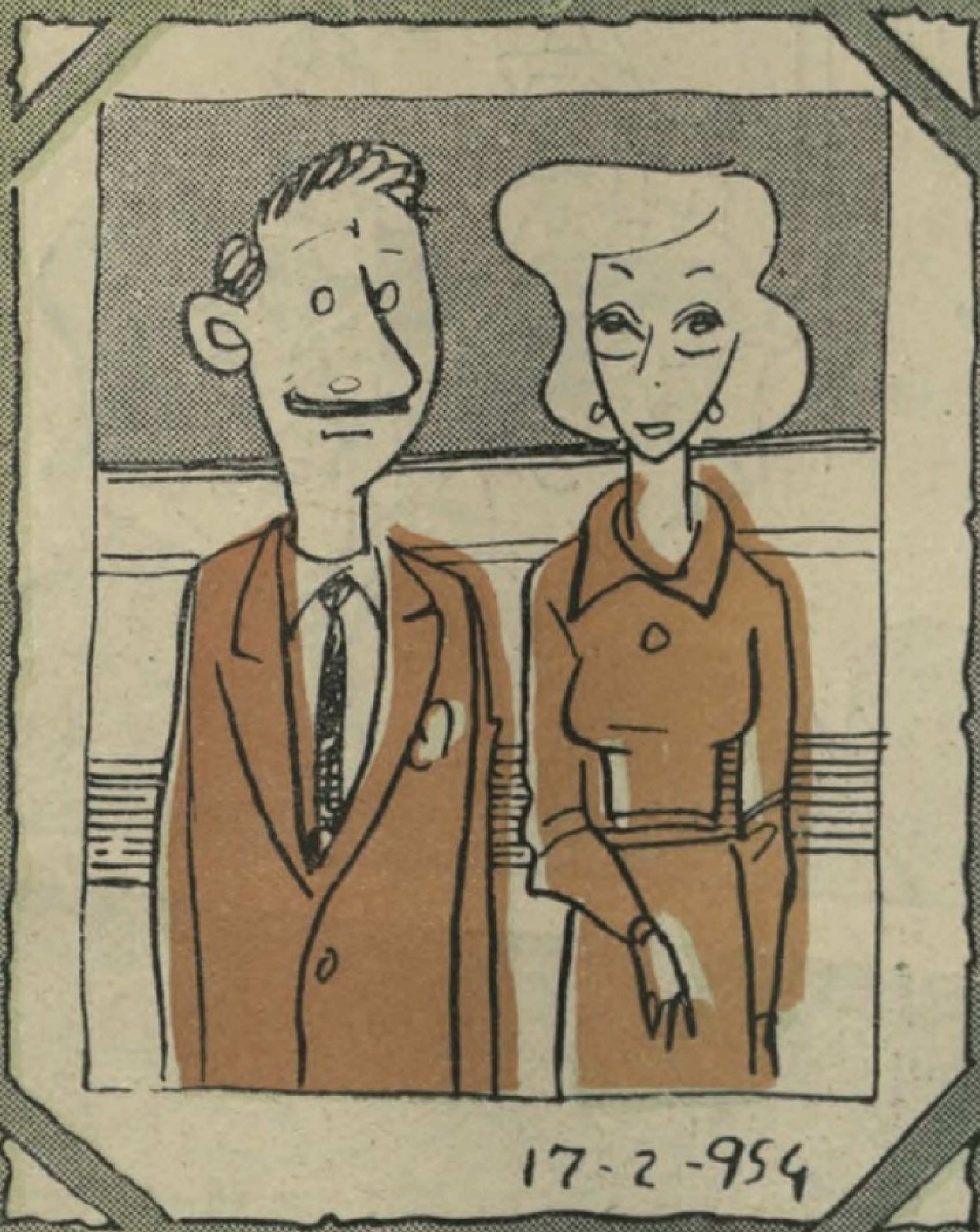

20-9-953

24 Eylül 53 Sayı 80

FOTO

Albümü!

000012

Aralarındaki fark

Bir diplomatla bir kadın arasında ne gibi bir fark olduğunu öğrenmek ister misiniz? Eski bir fransızca kitaba göre bunu size izah edeyim:

Bir diplomat: «Peki!» dediği vakit «belki!» anlamalıdır. «Belki» dediği zaman da: «Hayır!» anlamalıdır. Zira diplomatlar hiç bir vakit apaçık : «Hayır!» demezler.

Bir kadın: «Hayır!» derse, «belki!» demektir. «Belki!» deyince de: «Peki!.» anlamalıdır. Zira kadınlar da, hiç bir zaman açıkça «evet!» demezler.

HAKKI VAR!

Çok titiz, çok meraklı olduğu giyinişinden, oturuşundan, havlu, bıçak, çatal tutuşundan, sinirli sinirli kaş göz, el kol oynatışından belliydi. Çorbayı içtikten sonra garsonu çağırdı. Parmağile listeyi gösterdi:

— Tavuk var mı?

— Var efendim!

— Haşlama?

— Evet!

— Taze mi?

— Taze!

— Kart deil ya!

— Mart pilici!

— Kaç günlük?

— Bugün pişti!

— Bir but getir.

Garson, titiz, meraklı müşterinin yüzüne baktı, ensesini kaşıdı, düşündü, nihayet sordu:

— Sağ but mu olsun, yoksa sol but mu?

BİGÜNAH

Fransada mâruf artistlerden biri, dostlarından birinin salonunda bir tanıdığa tesadüf edince muğber bir tavırla:

— Teessüf ederim, demiş. Size çok gücendim...

— Neden?...

— Geçenlerde bir ziyafette benim âşıkım olduğunuzu söylemişsiniz...

— Fakat müsaade edin...

— Müsaadesi filân yok... Söy lemişsiniz...

— Söylediğimi inkâr etmiyorum...

— O halde...

— Bakın nasıl oldu anlatayım: Sofrada hiç kadın yoktu. Davetlilerden biri sizin âşıkınız olduğunu söyledi. Onun yanındaki: «Ben de!» dedi. Onun yanındaki de keza... Sıra bana gelince, sizin âşıkınız olmağa tenezzül etmemiş gibi olmamak için sırayı bozmadım. «Ben de!» dedim! Anladınız mı?

— Gözüm iyi seçmiyor; sizin mahdum mu?
— Hayır, sizin kerime!..

Doğrusu da budur!

İyiden iyiye kazaktı. Karısı, evlenmelerinden bir hafta sonra ne yapacağını şaşırmış bir hale geldi. Kocasına dert anlatmanın imkânı yoktu. Bir gün dayanamadı, sordu:

— Sen bana baksana kuzum, benim bu evde hiç bir sözüm olmıyacak mı?

— Tabiî olacak. İkimiz bir fikirde mutabık kaldığımız zaman senin sözün, anlaşamadığımız zaman benim sözüm olacak.

— Sen nasıl eteğe taraftarsın? Kısaya mı, uzuna mı?
— Bilmem ki... Noktai nazara göre değişir!..

Dünya Mizahından

NİKÂH DAİRESİNDE:

— Vallahi «evet» diyen ben değilim... Kız vantrilok'muş!..

Rekabet

Madmazel Gabor Umlautçik, sade Peşte'nin değil, belki tekmil Macaristan'ın en güzel kızıydı. Bir kere ince belliydi. Halbuki onu neslinde artık genç kızların beli, spor ve korsa meselelerinden dolayı bir Saddr ağacı gövdesine dönmüştü. Gabor ise, bir Parisli genç kız kadar zarif ve ince belliydi. Ama, işte o kadar... Yoksa kalçaları gene ırkının câzip genişliğini muhafaza ediyordu. Zaten bunun için bütün gençler onun uğrunda birbirlerini yiyorlardı ya...

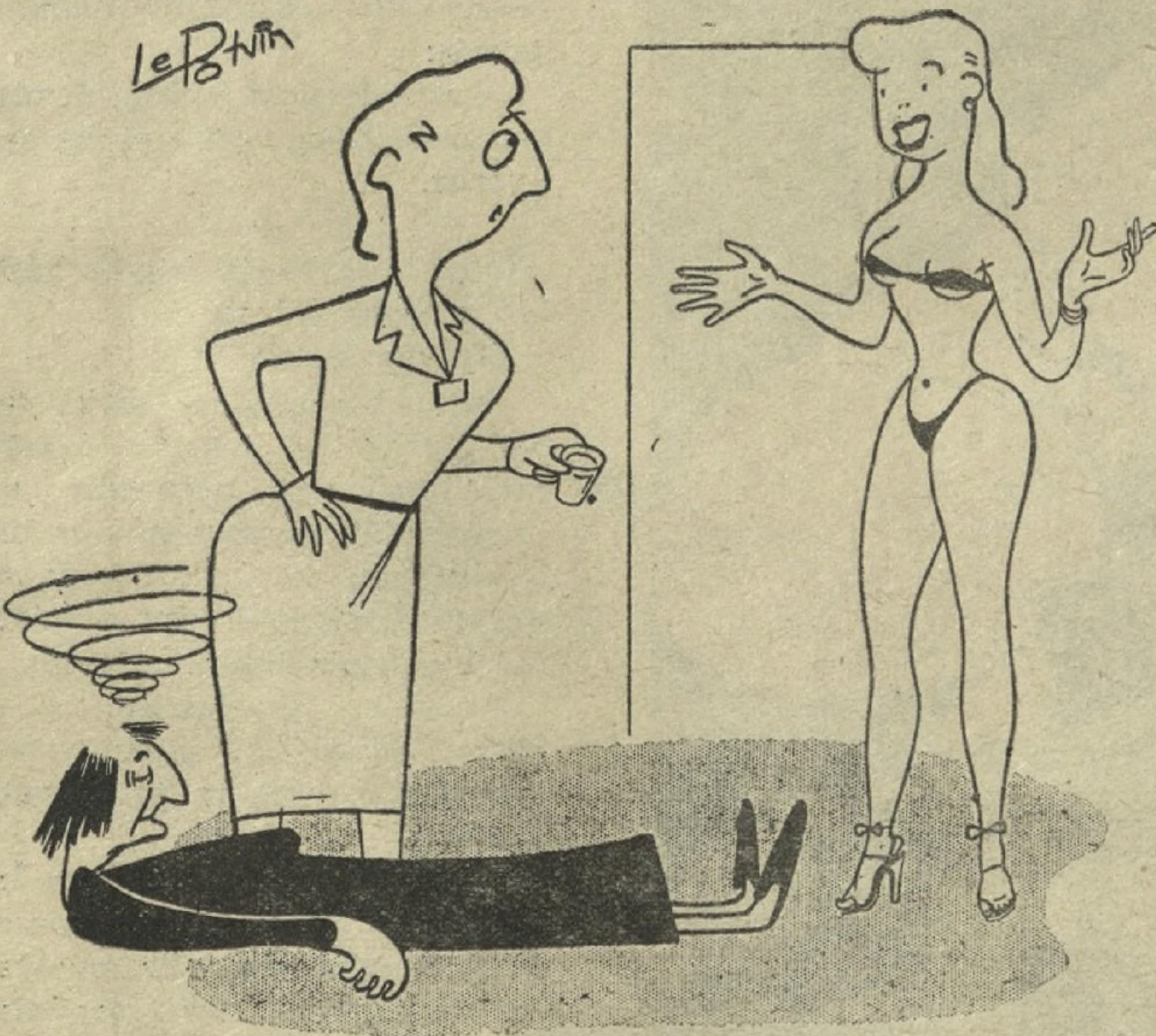
Gabor Umlautçik, yüz güzellik müsabakasında birinciliği kazanmıştı. İri yeşil gözleri, ince ve geniş ağzı, pudralanmadan beyaz yüzü ve al yanaklariyle, on iki yaşını bitirmiş her erkeği baştan çıkarabilirdi. Çıkarıyordu da... Sonra, akşam vakti, gözlerini uzak yamaçlara dikip göz kapaklarını indirdi mi, Petoefi'nin lirik şiirlerindeki ilham perisi odur zannederdiniz.

Sanki size Gabor'u anlatmanın ne mânası var? Onu görmemiş olanlar için tasavvur etmek nasıl kabil değilse, görmüş olanların da bir daha unutamıyacaklarına göre, onlara anlatmak o derece lüzumsuzdur. Kaprisli, ateşli bir kız, işte bu kadar...

Halbuki Utrecht'te doğmuş olmasına rağmen halis Macar olan Hans Büchner, ne sakin yaradılışlı, ne kadar uysal, kendi halinde, neşeli bir gençtir. Gabor'a, herkes gibi o da âşıktır. Lâkin kızın babası, Gabor'un mahrum ettiği muhabbeti delikanlıya vermişti. Kızı, doğrusu istenirse, Büchner'i seviyor muy du, sevmiyor muydu, belli değildi ki... Zaten onun kimi sevip kimi sevmediği asla anlaşılamazdı. Nitekim Thibaut Zlachi'ye karşı da muamelesi ayniydi. Thibaut ise, Vüchner'in tam zıddına, ateşli, kuvvetli, sinirli bir delikanlıydı ve kıza sahip olmak için sanki ölüyordu.

O sabah önce Büchner geldi. Kapıda Gabor'la uzun uzun konuştular. Sonunda kız:

— Sen şöyle, Muhabbet Çeşmesi'ne doğru yürüyüver, ben geliyorum... dedi.

— Sadece: «Büyükanne, nar , dö-piyesimi beğendin mi?» dedim!.

000014

Büchner de, yürüdü. Sokağı sağa doğru geçti, saptı, gözden kayboldu.

İki dakika sonra Thibaut kapıyı çalıyordu. Gabor binbir cilveyle onunla konuştu, konuştu, konuştu. Sonunda anlaştılar galiba ki:

— Olur Thibaut'cuğum. Sen parka kadar git, geliyorum... dedi

Thiabut Zlachi de, sol tarafa, parka doğru yürüdü gitti.

Gabor giyinmeğe çıktı. Tam hazırlanmıştı ki, kapı çalındı. Gelen Otto Schlatter'di. Onunla hemen hiç konuşmadılar. Kolkola girip doğru karşıki sokağa daldılar.

Aradan onbeş dakika kadar geçti geçmedi. Yeniden kapı çalındı. Bu sefer gelen Hans Büchner idi.

— Acaba Madmazel Gabor geleceğini unuttu mu? Yoksa benim nerede bekliyeceğim mi aklından çıktı? Beş dakikaya kadar gelirim demişti... diye ahret suallerine başladı. Mazlum mazlum gülümsüyordu. Çarmıha gerilmeğe hazırlanan İsa'nın tevekkülü yüzünden okunmaktaydı. Kızın babası kapıyı açmıştı:

— Biraz evvel Otto serserisiyle çıktılar, karşıki sokaktan gittiler. Yürü, gidelim, bulalım onları. Bu meseleyi kat'î şekilde halledelim' İcabederse benim yerime Otto serserisiyle dövüşürsün...

Büchner boynunu büktü. Adamın peşinden kuzu gibi gitti.

Derken yine kapı çalındı. Gabor'un annesi söylene söylene koştu. Gelen Thiabut'ydu; sinirli, ateşli, kudretli Thiabut...

— Nerde Gabor? diye sordu. Neden hâlâ gelmedi? Bana park ta bekle demişti...

Frau Umlautçik, baygın baygın güldü:

— İlâhi Thiabut'cuğum, dedi, sen onun ne hoppa şey olduğunu bilmez değilsin ki... Senden önce galiba Büchner budalasına da söz vermişti. Az evvel o da geldi...

— Peki, nerde kendisi?

Oğlanın gözleri hırsla yanıyordu. Frau Umlautçik, içi ezile ezile göğsünü kapının kenarına yasladı:

— Otto serserisiyle gittiler...

— Ben de gider, hayvana haddini bildiririm...

— Nafile zahmetetme. Gabor'un babasiyle Büchner senden evvel o işi görmeğe gittiler. Bir saate kadar ya karakoldadırlar, yahut hastahanede...

— Hain kız... Ona haddini bildireceğim...

— Nasıl bildireceksin? Kendisinin dünya güzeli olduğuna emin. Her delikanlının kendisi için göz göre göre ölüme atılacağına muhakkak diye bakıyor. Kendisinden başka hiç bir kadına değer vermiyor ki...

Thibaut, yeni bir ışıkla Frau Umlautçik'e baktı. Kadının gözleri mahmurlaşmıştı. Kapıyı hırsla itti, içeri girdi, kolunu onun beline doladı:

— Bir saatten evvel gelmezler değil mi? diye soludu.

— Gelmezler... İntikamını muhakkak al Thibaut...

Not: Gabor onsekiz yaşındaydı ama annesi de daha kırkına gelmemişti.

Eski Türk Mizahından

Şapka

Söz sözü açar derler.

Aralarında pek bir münasebet olmamakla beraber, dükkâncının bu sözü bana bir şapkacının birkaç sene evvel ressamlarımızdan birine söylediği bir sözü hatırlattı.

Artistin başı büyükçedir. «Başı büyük tâbirinden sakınmak için büyükçe tâbirini kullandım ama, başın bundan daha büyüğü sağlıktır. İnsan meselâ bir ormanda ağaçlar ve otlar arasında onun uzun saçlı başının birdenbire kalktığını görse yeleli bir aslan görüyorum sanır, heyecana düşer...» Ressamımız İstanbul piyasasında başına göre hazır şapka bulamadığı için daima şapkasız gezer. Fakat geçen kışlardan birinde soğuğa dayanmıyarak büyük bir şapkacı mağazasına girmiş ,söyle sıcak, yumuşak bir kışlık şapka istemiş.

Şapkacı evvelâ artistin başına bakmış, sonra mağazanın tavanlara kadar yükselen raflarına - ilham arıyan bir şair bakışile - uzun uzun bakmış. Nihayet eline bir şerit alarak ressamın başını ölçmüş ve hastasının hararetini gösteren termometreye bakan bir doktor dehşet ve bedbinliğile:

— Altmış üç... Altmış dört demiş...

Ressam: — İyi ya, demiş, altmış üç, altmış dört... Numaram kaç ise ona göre bir şapka verin...

Frenk şapkacı bir seramoni reveransile müşterinin önünde iğilmiş:

— Affedersiniz bayım, demiş, biz insan başına göre şapka satıyoruz.

★

Yine bu arkadaşı büyük başlı bir arkadaş anlattı:

Bir gün birisi:

Senin başına göre şapka yapıp satan bir fabrika olduğu muhakkak ama, nerededir ve bugün hâlâ mevcut mudur bilemiyorum, demiş, müsaade edersen İzmirdeki bir arkadaştan mektupla tahkik edeyim.

Artist bu işin İzmirle ne alâkası olacağını anlamıyarak hayretle sormuş ve şu cevabı almış:

— Malûm olduğu üzere İzmirde atlı tramvaylar zamanında Kordonda işliyen tramvayların atlarına bir nevi şapkalar giydirirlerdi. Şirket elbette bunları muayyen bir fabrikaya sipariş ediyordu.

CAMBAZ DRAMI :
— Kız atlasana! Numara bitti...
— Kabil değil; mayom fena yerden yırtıldı!..

ESKİCİLER :
— Az müstamel, elden düşme bir mal buldum yorme...
— Aman Salamon, bana devret...
— Nasil olur... Nikâhladim bile!..

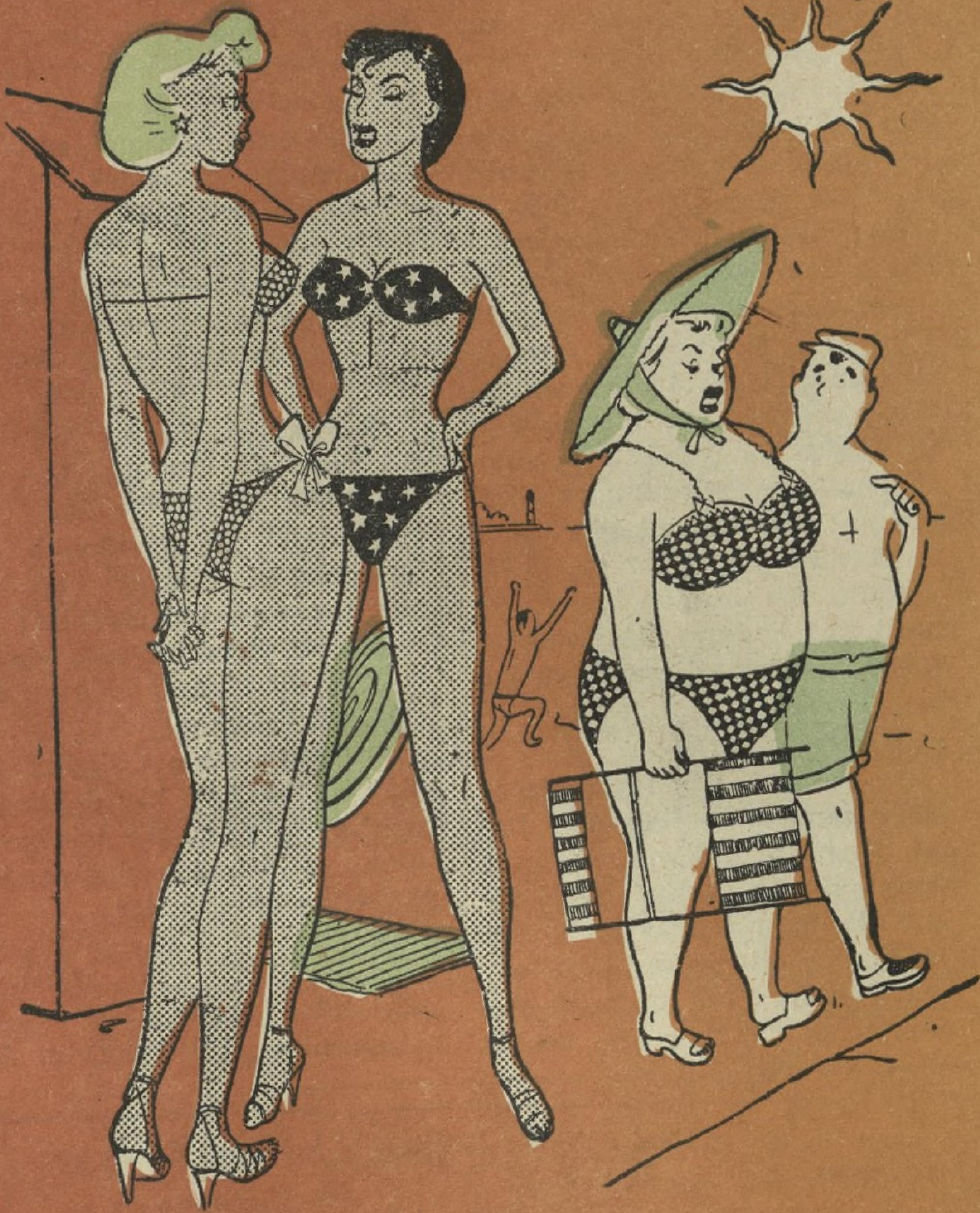
— Ben içince yumruk mezesile içerim...
— Yaaa... Demek evlisiniz!..

0015

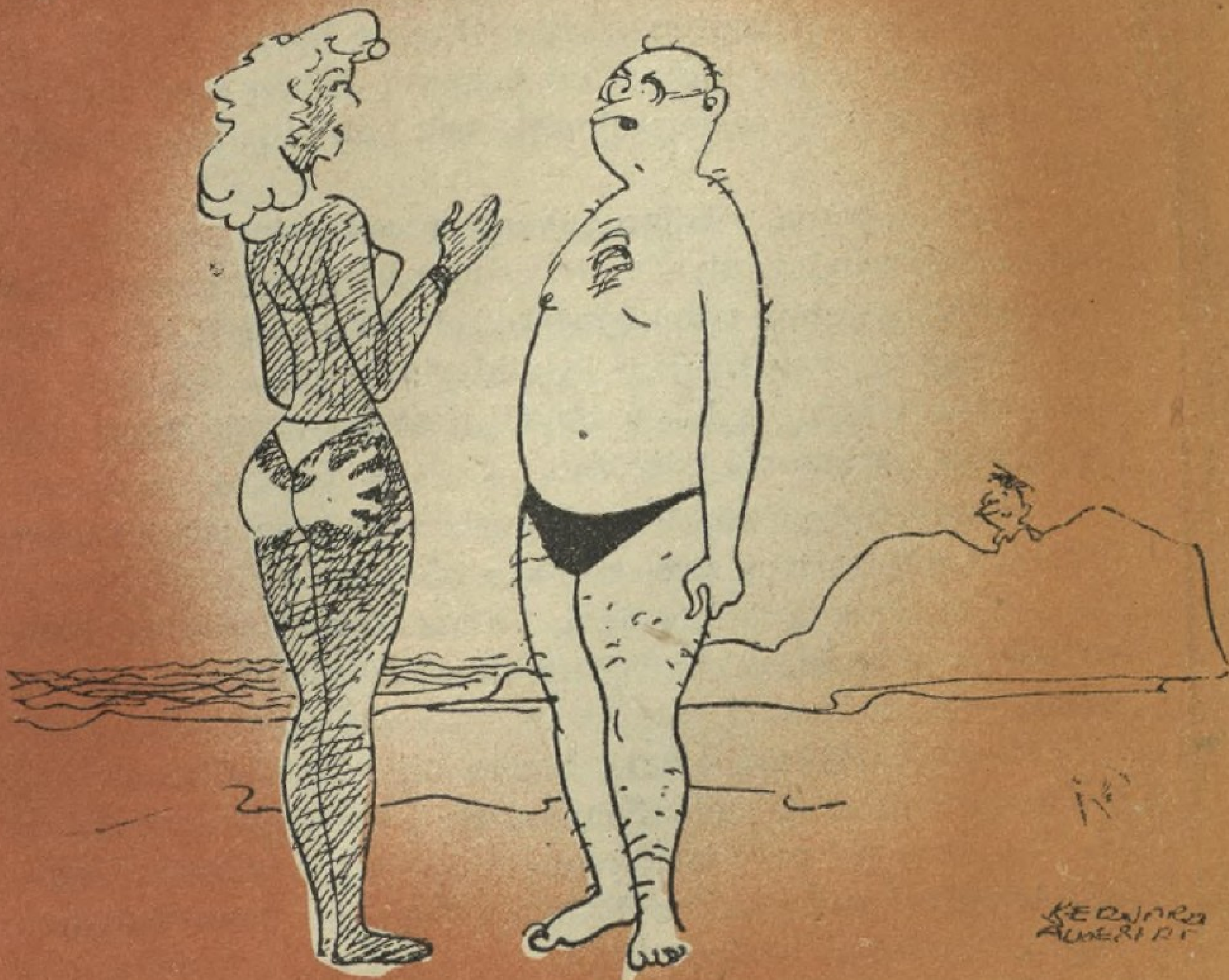
Dünya Karikatürleri

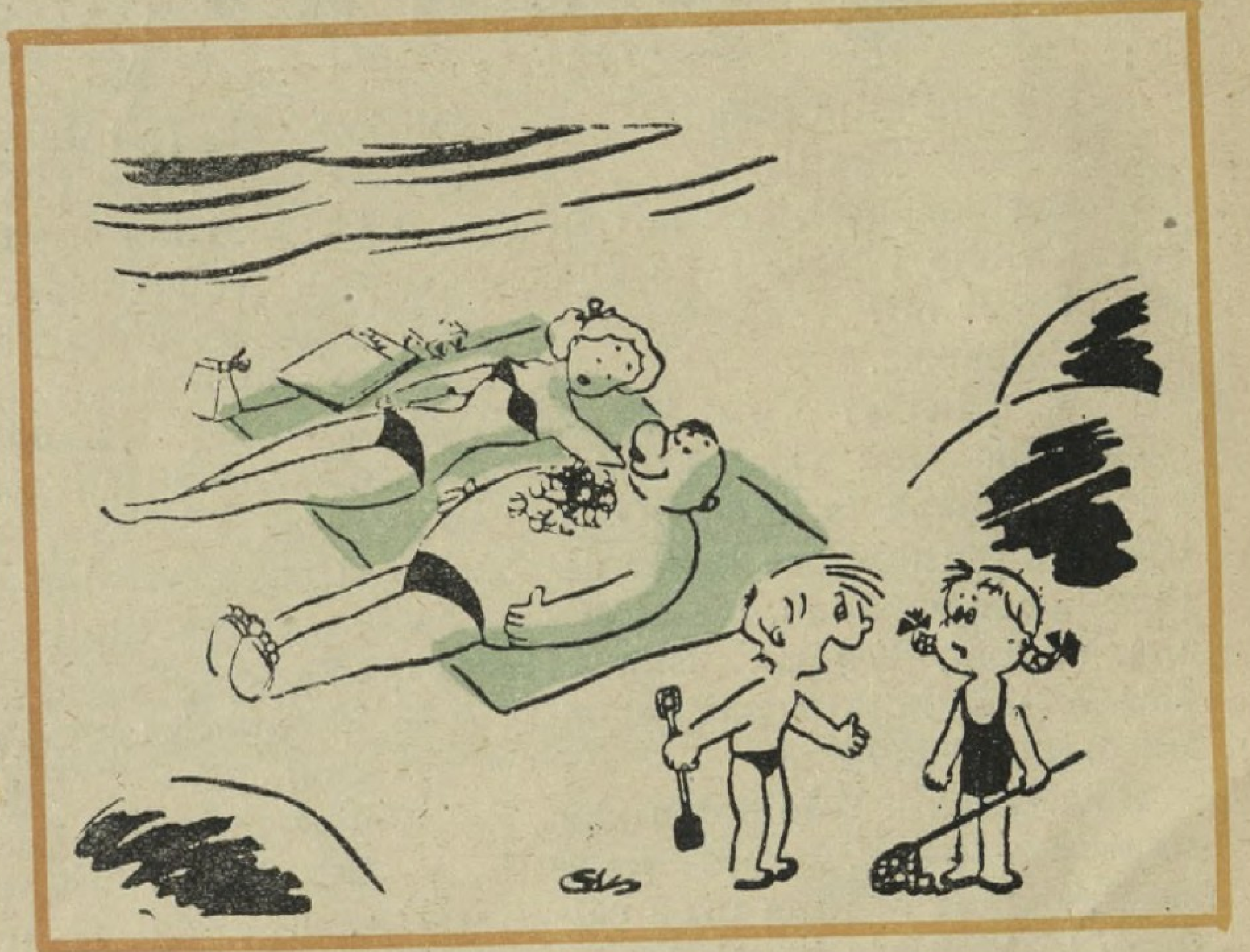
— Evet, güzel yanmışlar doğrusu... Ama göreceksin, bir hafta içinde onlardan farkım kalmıyacak!..

— Fou Rire —

Kadın — Şurada ıssız bir koy buldum... Sâkin, güzel... İki saat güneşlendim-..

— France Dimanche —

— Hadi koş, babamızı bulduğumuzu söyle de annem sevinsin!..

— İci Paris —

— Affedersiniz bayan, duman rahatsız eder mi?..

— Fou Rire —

YAZISIZ!..

— Samedi Soir —

000016

Köprüyü geçinceye kadar

— Ne halt ettin budala?

— Sorma Necati!

— Sorulmıyacak gibi mi? İnsan Cemileyi bırakır da anasile evlenir mi?

— Evlenmez.

— E, o halde?

— Anlatayım: Yazın Erenköyüne taşınmak istedim. O cihette oturan dostlara haber üstüne haber yolladım, bizzat gittim, aradım, taradım. Nihayet Cemilelerin köşkündeki selâmlık dairesini buldum.

Hava sıcaktı. Günlerden -hiç unutmam- pazar. Bahçe kapısının çıngırağını uzun uzun çaldım. Uzaktan bir köpek havladı. Yıkık duvarın ötesinde yem yeşil çamlarla dolu kocaman bir bahçe görünüyordu. Köşk ağaç dallarının arkasında kalıyordu. Üstünde «Kiralık müstakil iki oda» yazılı küçük bina bahçe kapısının soluna düşüyor, bir katlı şirin bir köy evini andırıyordu.

İki çamı gözüme kestirip:

— Şuraya hamağı kurarım, haftalarca dünyadan uzak yan gelirim derken bakımsız yoldan bir bayan göründü. Kıpkırmızı bir pantalon giymişti. Saçları sarı, gözleri koyu sürmeli, göğüs dolgun, güler yüzlü, çok güzel bir kadındı.

Alnımın terini sildiğim mendili cebmie indirir indirmez lâfa giriştim.

— Afbuyurun hanımefendi, rahatsız ettim, kiralık ev arıyorum da...

— Mevsimliğe mi efendim?

— Evet.

— Yalnız mısınız?.

— Şey, hayır, pek de yalnız sayılmam.

— Ehemmiyeti yok efendim.

Yüreğime su serpildi. Bazı ahbaplar:

— Bekârlara her yerde pansiyon vermezler.

Demişlerdi.

İçeri girdim. Yanımda yürüyor. Hey Allahım, kadının bukadar güzeli olur mu? Olurmuş azizim. Ağaçların altından geçerek köşkün önüne vâsıl olunca aklım başımdan gitti. Hamakta bir âfet yatıyor. Bir âfet yatıyor ki, tarifi imkânsız...

— Geç bir kalem, Cemileyi bilmiyen mi var?

— Haklısın. İşte onu görür görmez şaşırmışım, annesi kaç lira istedi, ne şerait ileri sürdü. Vallahi de, tallahi de birinin farkında değilim. Sade «Hay hay, baş üstüne», «Nasıl münasip görülürse» kelimelerinin ardı arkasını kesmemişim. Anlaştık. Bir elli liralık bıraktım. Ertesi akşam taşındım. İkisi birden bekliyorlarmış. Yatak odamı annesi, salonu kızı döşemiş.

— Ah sersem.

— Sorma, işte o günden sonra içli dışlı olduk. Sabahleyin güneş doğmadan hafif bir kahvaltı yapıyoruz. Bir arabacı peydahlamıştım. Doğruca plâja gidiyoruz. Kendimizi sabah serinliğinde denize atıyorduk. Ben denizi, kumu, yaz sabahını ve güzel kadını ancak bugünlerde ve yeni görmüş gibi anlamıya başlıyordum. Birbirinden başka iki harikulâd kadının ortasında, ya şamak, ne lezzetli şeydi yarabbi.

— Ahmak herif.

— Haklısın. Mehtaplı gecelerde sandala binliyorduk. Bazan gazinoya gidiyor, saatlerce dans ediyorduk. Evde kaldığımız akşamlar hamaklara uzanıyorduk. Cemilenin sesi hem tok, hem derindi. Buna mukabil annesinin köpük gibi, düz, renkli bir sesi vardı. Ben berbat mânalı bayağı yerli tangoları Cemileden dinleyip sevdim. Ömrümde alaturka dinlememiş, buna bir an bile tahammül edememiş bir adam olduğum halde, şarkıların Hüzamından, Uşakına kadar hepsini bana Melâhat hamfendi sevdirdi.

Cemile ne kadar hoppa ise, annesi o kadar derli toplu ve ağırdı. Cemile ne kadar mağrursa, annesi o kadar alçak gönüllü idi. Cemile uğruna yapılan fedakârlıkları ne kadar anlamıyorsa, Melâhat o kadar dikkatli ve minnettardı. Buna rağmen bizim gönül kefesi yine de Cemileye doğru meylediyordu.

— Maaşallah aklınla yaşa tosunum.

— Patlama. Günler güzel güzel geçerken, Melâhat hanımın gözlerime dalan bakışları gittikçe daha çok durulmıya, daha cesaretli olmıya başlamaz mı? Aman ne halt edeyim?

İşte bu şaşkınlık arasında ferasetim ayaklandı.

Kendi kendime:

— Oğlum Ahmet, dedim, gözünü aç, bu halt her delikanlının başına gelir. Bir tek çaresi vardır. Köprüyü geçinciye kadar ayıya dayı derler...

İşte biz bu düsturun kuyruğuna sarıldık. Artık Melâhata müstakbel kayınvalde gözile bakıyoruz ya, bir dediği iki edil

Nakleden :

Hamdi VAROĞLU

Tefrika No. 7

— Öyle de derim, böyle de derim. Şimdi onu bırak da haber neymiş, onu söyle. ,

— Haber mühim. Fiyatlar yükselmiş.

— Kim dedi?

— Nevzattan duydum. Daha doğrusu, bu haberi sana o gönderdi. Bir yerde bir parti mal varmış, onu almağa gidiyordu. Giderken sana uğramak niyetinde imiş. Beni görünce vazgeçti, vakit kaybetmemek için beni sana yolladı, kendisi de gideceği yere gitti.

— Ne kadar yükselmiş?

— Şişede on lira.

— Korkulacak kadar çok değil.

— Değil ama, ne de olsa bir yükselme, müşterileri alıştırıncıya kadar sıkıntı çekmek var.

— Evet, orası öyle. Bir parti mal da benim bildiğim bir yerde vardı. Bugün öğleden sonra gidip alabilseydim iyi olurdu, herif belki de henüz duymamıştır, eski fiyattan alırdım ama öğleden sonra kımıldayamam, çok mühim bir randevum var.

— Yine mutlaka karı dalgasıdır. Ne şanslı herifsin be!

Burnunu havaya kaldırdı, etrafı kokladı:

— Vay canına! Sahiden de mis gibi kokuyor. Kadın bulunmayan ev böyle kokmaz.

Ruhi cevap vermedi, banyo tarafına geçti. Biraz sonra, yarı beline kadar çıplak, elinde bir traş fırçası, suratının yarısı sabunlu, tekrar gözüktü.

Hikmet, devam etti:

— Şu arslana bak! Kadın dayanabilir mi buna?

Ruhi, gayri ihtiyarî, divanın dayalı bulunduğu duvarda asılı aynaya bir göz attı, memnun bakışlarla kendini seyretti, sonra cevap verdi:

— Şu dakikada kadın düşünmüyorum. Yapılacak başka iş var.

Kendinden memnun gözükmekte de haksız değildi.

Kırkına henüz basmış bir erkekti. Şakak kısımları seyrelmeğe başlayan saçları olmasa, pek pek otuz beşinde görünecekti.

Buna rağmen, yüzüne bakanlar, saçlarının seyrelmiş şakak kısımlarından ziyade, tepesini süsleyen yumuşak, parlak ,siyah yığınını görmüyorlardı. Hafif kemerli bir burnu, etli dudakları vardı. Uzun kirpiklerin örttüğü bakışları, zaman zaman hain ve haşin ifadeli, bazen de çok tatlı mânalarla dolu görünmeği biliyordu.

Hikmetin son cümlesine cevap verdikten sonra, tekrar banyoya gitmiş, traş olmuş, odaya dönmüştü.

— E, söyle bakalım, dedi. Yalnız Nevzattan bana haber getirmek için mi geldin? Zannetmem, yine bana bir işin düşmüştür.

Hikmet, boynunu büktü, bîçare bir tebessümle:

— İyi buldun, dedi. Sahiden de işim düştü.

— Gene mi para istiyorsun?

Hkmet sustu, yalnız, Ruhi'nin yüzüne hem yalvaran, hem gülümseyen gözlerle baktı.

— Kaç para?

— Bilmem... Ne verirsen...

— Bu işin sonu gelmez, Hikmet. Bir baltaya sahip olmak lâzım.

Hikmet, içini çekti.

0017

mez oldu. Melâhat hanım lâf arası:

— Bugün kalabalıktan sıkılıyorum. Şöyle bir tenha köşeye gitsek:

Dedi öyle mi? Bendeki tenhalık muhabbetini görmeli.

— İnsan içine çıkalım, gözümüz gönlümüz açılsın.

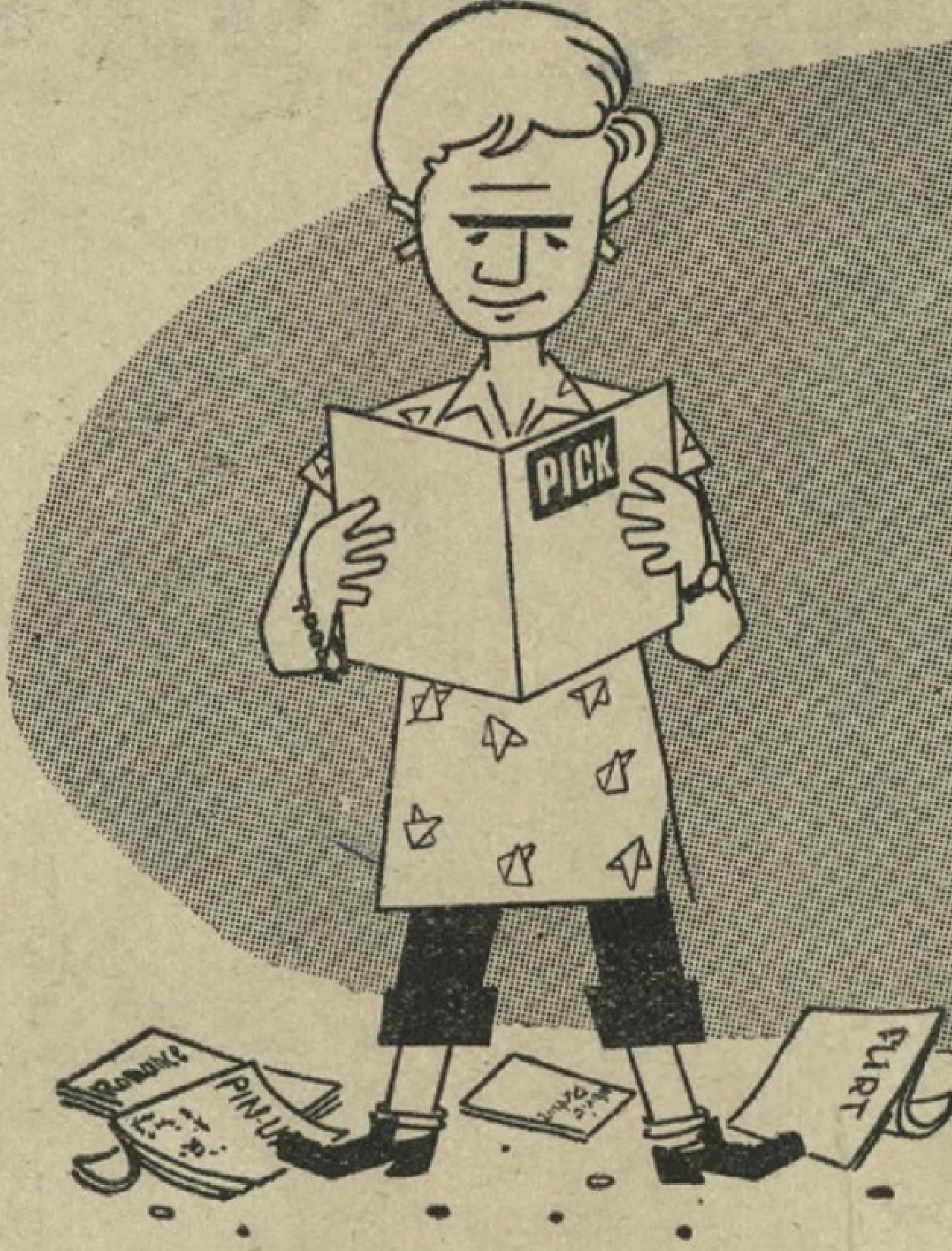
Diye mi ferman etti? İçimde bir kalabalık hasretidir başgösteriyor. Vaziyet bu minval üzere gider, ben Cemileyi Allahın emri, Peygamberin kavlile istemiye hazırlanırken bir gece... Biraz da sarhoşluğun tesirile müstakbel kaynanamla samimiyeti ilerlettik. Lüzum yokken elini öptüm. Bir genç kız gibi heyecanlandığını görünce, işi azıttım, Cemile ıslık çalarak yaklaşırken dudağımda boya kalır da rezil olurum diye mendilimi yüzüme kapatmış bulunuyordum.

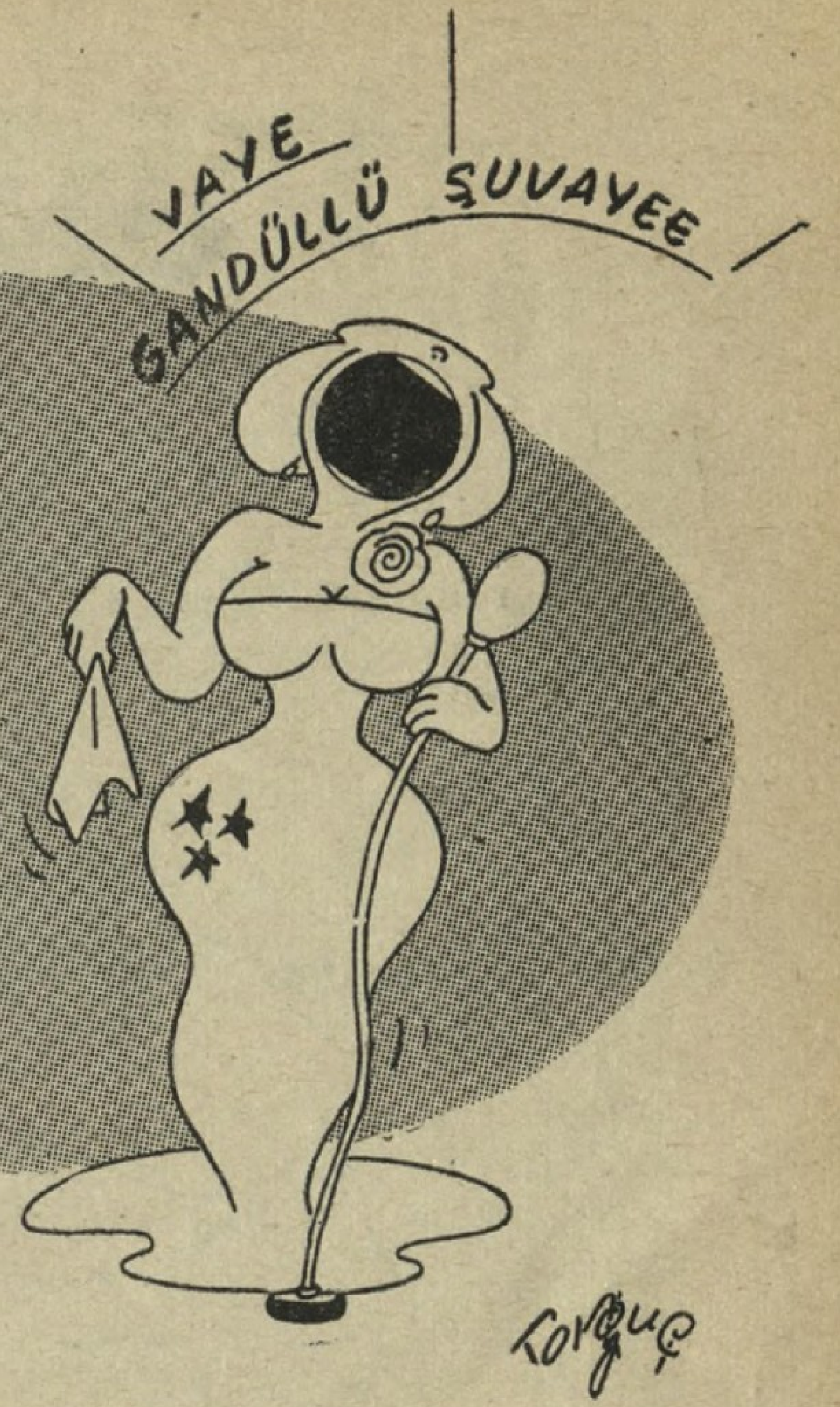
— Allah belânı versin.

— Çenen tutulsun! Ahval bu şekle girince gayri Cemileyi istemiye yüzüm kalmadı.

Meğer ben köprüyü geçinciye kadar... Prensipimle hareket ederken Melâhatin bütün huyunu, ahlâkını, temayüllerini benimsememiş miyim?

Nihayet anlaştık. Evlenmiye karar verdik. Duyduğun gibi işi çabuk tuttuk, sessiz sedasız baş göz olduk.

OKUYUCU!..

— Gidi mankafa...

— İşin daha garip tarafını anlatayım mı?

— Daha garibi de mi var?

— Var ya, şimdi bizim hatun benim prensipe döndü.

— Hangi prensipe?

— Şu mahut köprüyü geçinciye kadar... Prensipine.

— Ne münasebet?

— Münasebeti şu: Biz evlenince Cemileyi bir sinirdir yakaladı. Her şeye kızıyor, çabuk darılıyor, günlerce somurtması geçmiyor. Buna karşı da refikai hayatım bana birteviye:

— Sen aldırma şekerim, diyor ,nerede ise bir talip çıkar. Başımızdan gider. Şimdilik sen ona uyma. Mâlûm a, köprüyü geçinciye kadar...

Lâfın burasına gelince o en kıvrak kahkahalarile gülüyor. Ne dersin, sanki geçilecek köprüm varmış gibi ben de sırıtıyorum.

ŞEYTAN

— Haklısın kardeşim, dedi. Bir baltaya sap olmak lâzım. Olamadığım müddetçe hep sana balta oluyorum. Ama ne yapayım? Elimden bir iş de gelmiyor. Senin gibi becerikli değilim, biliyorsun. Senin yaptığın işler benim harcım değil...

Ruhi, cevap vermedi. Cüzdanını açtı, içinden bir elli liralık çıkardı, Hikmete uzattı:

— Al, dedi. Ama har vurup, harman savurma. Bugünlerde züğürdüm, ay sonuna kadar semtime uğramamanı tavsiye ederim.

Hikmet, parayı cebine indirdi:

— Allah razı olsun, kardeşim. Sen de olmasan, halim duman, vallahi!. İdare etmeğe çalışırım, merak etme.

Tam o sırada telefon çalmıştı. Ruhi açtı:

— Alo! Ha, sen misin? Söyle.. Evet, evdeyim, gel... Hayır, yalnız değilim, Hikmet burada, ama gitmek üzere... Peki, konuşalım...

Telefonu kapadı. Hikmet sordu:

— Kim telefon etti?

-- Nevzat. Bir iş konuşacaktık da, geleceğim diyor.

Hikmet, parayı aldıktan sonra gitmeğe hazırlandığı halde, Nevzadın telefonundan sonra vazgeçmişe benziyordu. Oturduğu koltuğa biraz daha gömülmüş, bir sigara yakmıştı. Ruhi, onu açıktan açığa sepetlemek zorunda kaldı.

— Haydi, sen artık git, dedi. Ben giyineceğim.

— Giyin kardeşim. Ben sana mâni olmam.

— Mâni olmazsın, ama Nevzat on dakika sonra burada. Konuşacağımız bir hususî iş var. Senin yanında konuşamayız. Başka bir gün gel, uzun uzun görüşelim.

Hikmet, istemeye istemeye kalktı. Kapıdan çıkarken, Ruhi, arkasını sıvazladı:

— Haydi, güle güle, dedi. Tenbihimi unutma. Ay başından evvel para yok.

— Olur... Haydi hoşça kal!

Hikmet gittikten biraz sonra kapı tekrar çalındı. Bu sefer gelen, Nevzattı.

— Gitti mi? diye sordu.

— Kim? Hikmet mi? gitti.

— Mutlaka yine seni çarpmağa gelmiştir.

— Ona ne şüphe?

— Şu herifi başından defedemedin, gitti.

— Hoppala!. Hem yolda görüp bana onunla haber gönderiyorsun, hem de başından defedemedin, diyorsun.

Nevzat, Ruhinin yüzüne hayretle baktı.

— Onunla haber mi gönderiyorum? Ne münasebet! Kendisi, sana geleceğini söyledi, ben de fırsattan istifade, haber yolladım.

— Neyse, mesele orada değil, defetmeğe imkân yok. O kadar çok şey biliyor ki, defedersem, başıma ondan daha büyük belâlar satın almaktan korkuyorum. Arada sırada, elli lira, yüz lira verip savmak mümkün olduğu müddetçe, şikâyetçi değilim.

Nevzat, bu fikirde olmadığını gösterir bir şekilde, yüzünü buruşturdu. Sonra, mukaddemeye lüzum görmeden sordu:

— Öğleyin boşsun, değil mi?

— Maalesef değilim. Akşama kadar müthiş işim var.

— Kiminle işin varsa atlat. İki elin kanda olsa, bugün benimle beraber bulunmağa, öğle yemeğini hattâ belki akşam, yemeğini benimle beraber yemeğe mecbursun.

— İşim var, dedim ya. Israr etme imkânı yok.,

Nevzat, onun bu dediğini işitmemiş gibi devam etti:

— Aradığın parayı tedarik eder gibi oldum da...

Ruhi heyecanlandı:

— Sahi mi? Üç bini mi?

— Belki de beş bin... Ama beş bin olursa, hissemi isterim!.

— Verdim gitti. Hay Allah razı olsun, Nevzatcığım... Bu iyiliğini ömrüm oldukça unutmayacağım. Hangi enayiyi kafesledin? Harikulâde birşey bu!

— Sana ne? Üzümünü ye de bağını sorma!

— Allah aşkına söyle!

(Devamı var)

000018

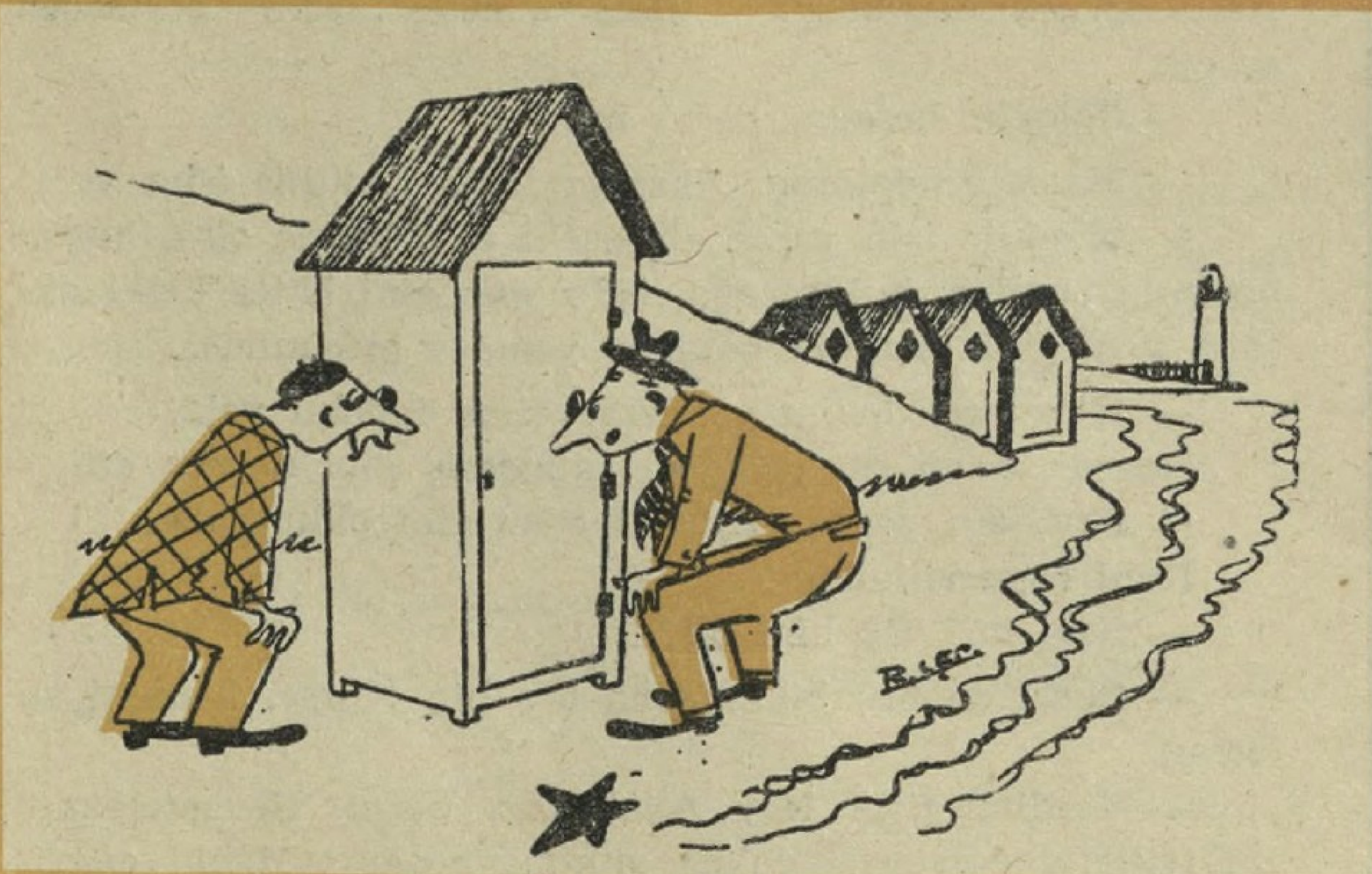
DÜNYA KARİKATÜRLERİ

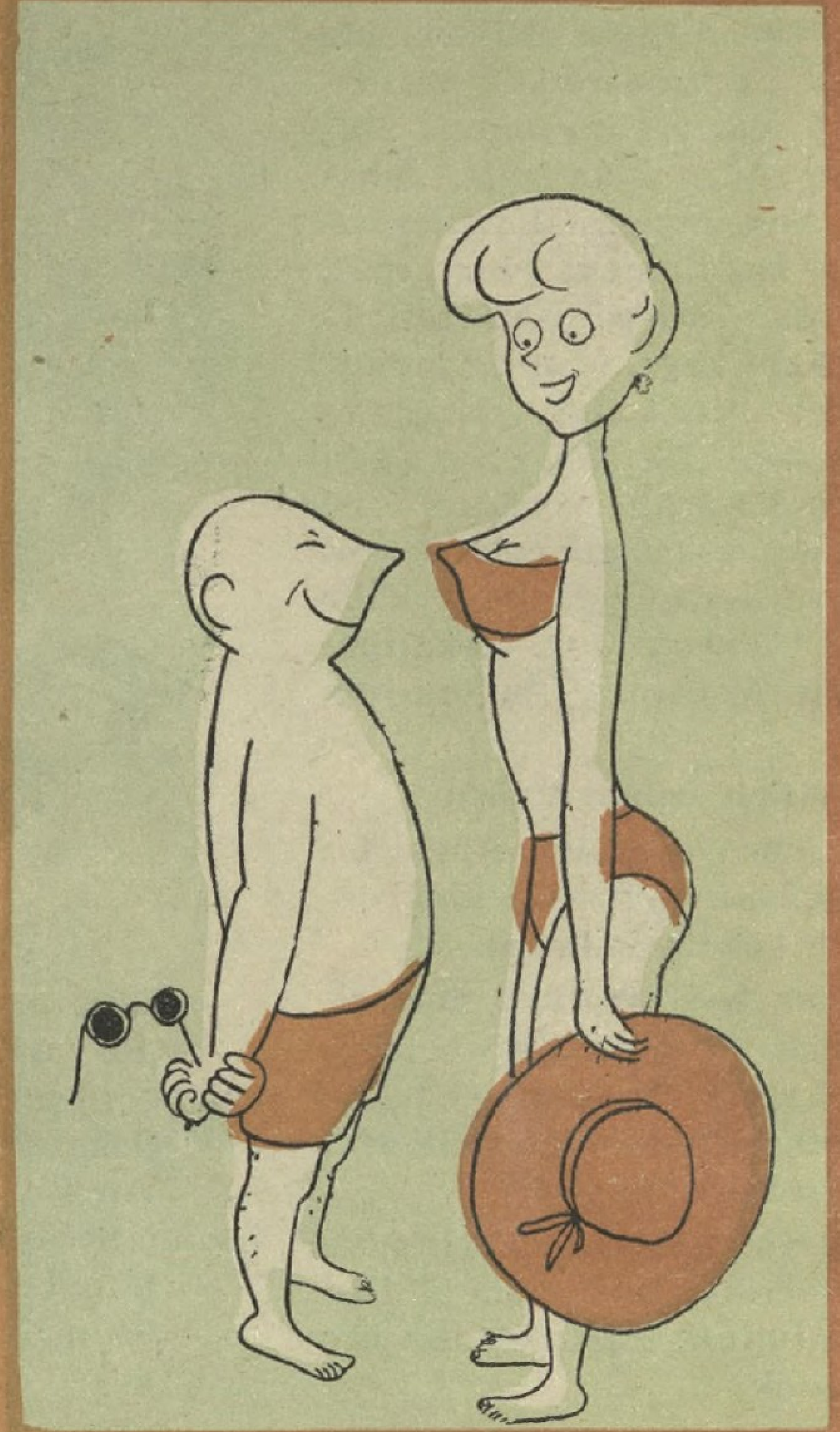
— İyi göremiyorum...
— Ben de!..

— Fou Rire —

— Bahse girerim ki, refikanız...
— Ben de bahse girerim ki, sizin refikanız!..

— Fou Rire —

— Görüyorsunuz ya... Birbirimiz için yaratılmışız!..

— Fou Rire —

— Vay canına, bizim hanım yine yeni bir şapka yaptırmış!..

— İl Travaso —

000019

otomobil...
apartuman..
ev...

SÜMERBANK

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu
PURO
Tuvalet Sabunu 100 de 100 saftır

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları
1953 ikramiyeleri yekûnu
1.000.000 Lira

□

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye kazanmıyan yerler için ayrı keşideler.

TÜRKİYE İŞ BANKASI

25 AĞUSTOS ÇEKİLİŞİ 4 BAHÇELİ EV
2 KASIM ÇEKİLİŞİ 5 BAHÇELİ EV
30 ARALIK ÇEKİLİŞİ 6 BAHÇELİ EV

ÇEŞİTLİ PARA İKRAMİYELERİ

000020

Akbaba

— Evlenmiyecek miyiz?...
— Niçin evlenmiyelim?... Birer zengin kısmet bulduktan sonra!...

28 Eyl 1955 CC 0021